XXXI. ÉVFOLYAM, 45. SZÁM

Ára: 1,80 Ft

1975. NOVEMBER 6.

Ludas Matyi

Endrődi István rajza

A Vénusz: Mi az szomszéd úr? Kukucskálunk?...

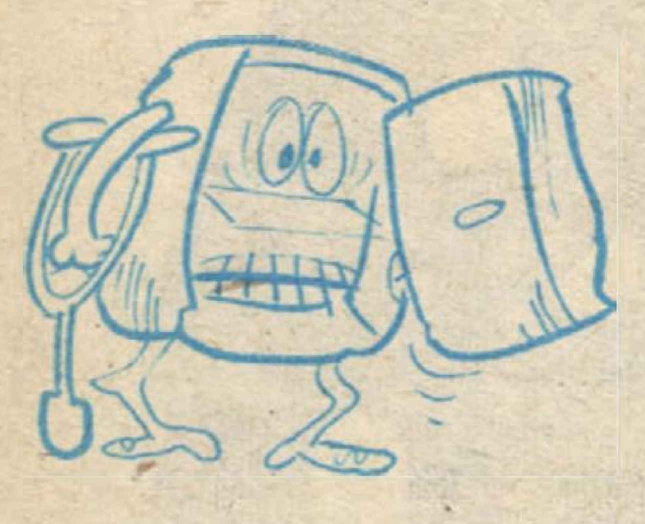

KEDVES LUDAS!

KÉT GELKA-ÜGY

KINEK KÉNE RENDET TANULNI?

Ez év júliusában vásároltunk — hat testvér, mindannyian tanulók vagyunk — összespórolt zsebpénzünkből, szüleink ezüstlakodalmára, egy hűtőszekrényt. Sajnos csak otthon vettük észre, hogy a hűtőszekrény ajtaja rossz, leesik. Így használni nem lehet. Telefonon, személyesen, és levélben is megkerestük a környéken

található GELKA-szervizeket, melyek a garancialapon fel voltak tüntetve, de mindenütt elutasító választ kaptunk: „Nem a mi profilunk." Egy hónapi kálváriajárás után írtunk a Központi Szervizbe, de választ innen sem kaptunk, szerelőt sem küldtek.

Közben, mi gyerekek, iskolába mentünk, ki gimnáziumba, ki egyetemre. Egyik nap jó szüleink dél körül lementek a szomszédos faluban levő postára, hogy csomagot adjanak fel. Mikor hazatértek, az ajtón egy cédulát találtak, amelyből kiderült, hogy ott járt a szerelő. Minden előzetes értesítés nélkül! Másnap édesapám beutazott Sátoraljaújhelyre a bélyegzőn szereplő címre és tisztelettel megkérte a GELKÁT, hogy jöjjenek ki, vagy vigyék el a hűtőszekrényt a szervizbe. Az ügyintéző: „Mit képzel maga! Komlóskára nem fogunk csak úgy kiszaladozni! Különben is tanuljanak rendet, és legyenek otthon!" Azután átült a kollégája asztalához és mintha édesapám ott sem lett volna, beszélgetni kezdett. Édesapám még megpróbált beszélni vele, de szóra sem méltatta.

Az ezüstlakodalmi örömet szerezni hivatott ajándék csak ürömöt szerzett. A hűtőgép áll, használhatatlan. Vagy talán azt gondolják, hogy már úgyis jön a tél és nem lesz rá szükség?

Ivancsó Tibor,
3937 Komlóska,
Ady u. 10.

CENTRIFUGA

Idén, március közepén — kisfiam születésével egyidőben — vásároltuk HAJDÚ mosógépünket és centrifugánkat, mivel számítottunk rá, hogy a csecsemők ritkán jönnek szobatisztán világra. Sajnos, a mi készülékünk nem sokáig töltötte be a pelenkamosás nemes hivatását. Néhány hét múlva elkez-

dett rázni. Ekkor kihívtuk a helyi Gelka szakemberét, aki megállapította, hogy a gépnek semmi baja, és a mi centrifugánk, a szerelő távozása után, nyugodtan folytathatta „üzelmeit". tökéletesen vezette a 220 Voltos áramot. Néhány nap múlva ismét kihívtuk a szerelőt, ő ki is cserélt egy alkatrészt, és nyugodt lelkiismerettel távozott. A centrifuga még mindig életveszélyes volt! Rövidesen azonban megcsillant előttünk a reményteljes jövő: a gépet beszállították a szervizbe, és mi bizakodva vártuk, hogy használhatóan visszakapjuk. Reményünk nem teljesült be. A készüléket anyaghiányosnak minősítették, és megígérték, hogy 30 nap elteltével kiadják a csereutalványt, és mi végre hozzájutunk egy használható géphez. (Cserekészüléket természetesen nem kaptunk.) A 30 nap régen eltelt, de a csereutalvány kiadását engedélyező igazoló papír helyett Pestről centrifugamotor érkezett a szervizbe. Most ígéretet tettek, hogy esetleg egy hét alatt megjavítják a régi készüléket. Azt hiszem, nem meglepő, hogy én nem szívesen fogadom vissza ezt az „álnok" szerkezetet, és ragaszkodnék jogaimhoz, melyek szerint egy új centrifuga boldog tulajdonosa lehetnék.

Miért áll a jótállási jegyben a következő szöveg: „A terméket ki kell cserélni, ha a javítást a hiba bejelentésétől számított 30 nap alatt nem tudjuk befejezni"? S ha már ez áll benne, akkor miért nem tartják be?

Volencszki Mihályné,
8360 Keszthely
Zalka Máté u. 12/a.

EGY AMATŐRFOTÓS KESERVEI

A váci Forte Gyár budapesti kirendeltségét kerestem fel a Mérleg utcában. Két tekercs színes filmet, a gyár termékét vittem magammal előhívásra és kidolgozásra.

— Mennyi időre vállalják? — kérdeztem óvatosan, mert ezen a téren nem a legjobbak a tapasztalataim.

— Két hét az előhívás, hét hét a kidolgozással együtt — mondta az eladó nyomatékos hangsúllyal.

— Nem sok ez egy kicsit? — hüledeztem.

— Őszintén szólva sok, de a gépekkel problémák vannak...

Mit tehettem mást, tudomásul vettem a „problémákat", sarkonfordultam és bosszúsan távoztam. Az utcán elhatároztam, ha így megy tovább, hűtlenné válok a hazai gyár termékeihez. A Forte film használatáról az Orwóra térek át.

Nem megy a fejembe, miért kell a fotóamatőrök kedvét szegni a vállalási idő mérhetetlen elnyújtásával? Azt hiszem, a közel kéthónapos türelmi idővel világrekordot döntögetünk. Mármint a szolgáltatás lassúságának világrekordját.

(f. i.)

NAGY HATÓSÁG — KIS HATÓSÁG

Lapjuk október 16-i 42. számában megjelent „Újbóli levélváltás a hatóságosdiról" c. cikket nagy örömmel olvastam, mert az általam évek óta tapasztalt problémával foglalkozik.

Vannak olyan helyi Autóklub-szervezetek, amelyek még a Nagy Hatóságnál is nagyobb hatóságnak képzelik magukat és még azt is megszabják, hogy félfogadási időn belül mikor hajlandók n e m k l u b t a g o k n a k kiadni a nyilvántartó lapot.

Ilyen a soproni szervezet, ahol nem klubtagoknak csak pénteki félfogadási időben hajlandók ezt kiadni, holott emellett még a hét másik három napján is van félfogadás, de ekkor csak klubtagokat fogadnak, azaz nem klubtagokat is fogadnak, de csak — belépési szándékkal érkezőket (ekkor a nyilvántartó lapot is azonnal kiadják), vagy gépkocsivezetői tanfolyamra jelentkezőket.

Úgy látszik, az Autóklub megfeledkezik arról, hogy nemcsak az autósnak kötelessége nyilvántartó lapot váltani, hanem neki is kötelessége ilyet kiadni. A félfogadási időn belüli korlátozás teljesen érthetetlen. Azóta ezt Csornán váltom ki, minden nehézség nélkül.

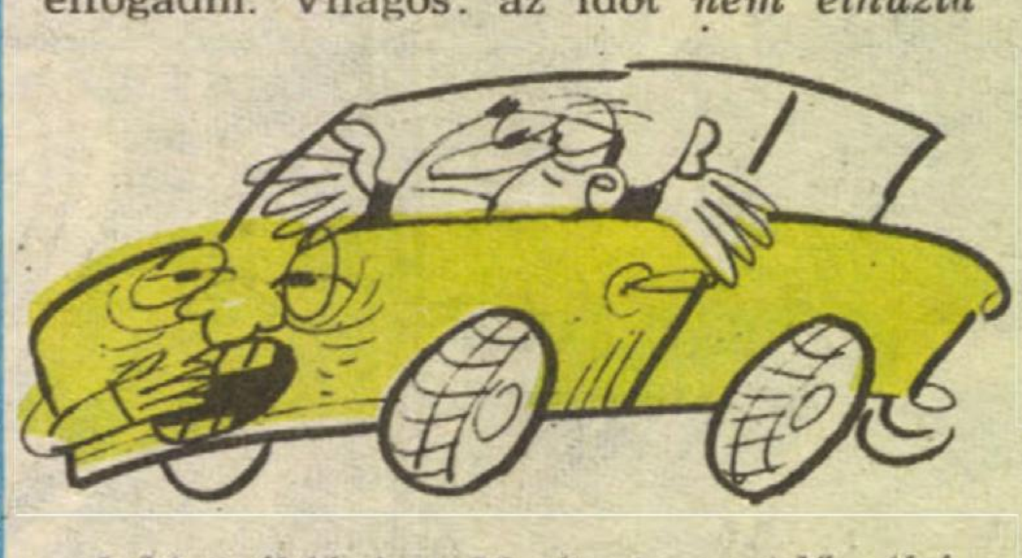
Ezt az Autóklub budapesti központjánál is szóvá tettem, ahonnan 1974. december 4-én (csaknem 1 éve) olyan ígéretet kaptam, hogy intézkedni fognak: ne legyen megkülönböztetés. De azóta sem történt semmi Sopronban.

A hatóságosdi további tart...

Losonczi Ferenc
9400 Sopron
Csengery u. 81.

AZ IDŐ BIZONY ELHÚZÓDIK...

Dr. P. (pontos név és cím a szerkesztőségben) 1972 őszén kocsit vesz a Merkurnál. Minden rendben, csak a kesztyűtartónak hiányzik a fedele. A Merkur ad egy papírt, amelyben ígéri, hogy a hiányt pótolni fogja. A vevő vár türelmesen, aztán elunja, 1973 őszén sürgető levelet ír a Merkurnak. Se válasz, se fedél. Ez év áprilisában újból reklamál dr. P. a Merkurnál. A válasz: *az idő elhúzódása miatt* a reklamációt nem áll módjukban elfogadni. Világos: az időt *nem elhúzta*

valaki (például a Merkur), az idő *elhúzódott.* Csak úgy magától. Mert az időnek ilyen a természete. Ilyen elhúzódós.

Egy újabb levélre válaszolva, Merkurék bővebben is kifejtik álláspontjukat: ennyi idő múltán ők már nem tudják megállapítani: vajon nem pótolták-e mégis azt a fedelet? (Elvégre a Merkur adminisztrációja sem káptalan.) Nem állítják, hogy adtak fedelet, nem is tudják bizonyítani, csak úgy csendben, kimondatlanul, meggyanúsítják a vevőt: hátha nem mond igazat. Lehet, hogy fondorlatosan meg akarja téveszteni a Merkurt, ki akar csalni még egy fedelet, mert úgy szereti a kesztyűtartót, ha dupla fedele van nekije.

Tetszik érteni, ugye, hogy nem a kesztyűtartóról van itt szó, hanem egy enyhén szólva is kifogásolható szemléletről, magatartásról.

Hogy miért fogalmazok ilyen enyhén? Istenem, én is a Merkurnál veszem az autót... Hogy miért nem megyek a konkurrenciához? Nem is tudom. Már úgy megszoktam őket...

*

K. vesz egy használhatatlan mosogatót, ezerfelé megy panaszra, nem segítenek rajta, végül mérgében ír a Ludas Matyinak. Cikke szeptember 11-én jelenik meg. A címzett, a Tisza Bútoripari Vállalat, október 22-én, 41 nap múlva reagál a cikkre. Jobb későn, mint soha.

És milyen intézkedésekről szól a levél? A vezérigazgató megbízza benne a 4. sz.

gyáregység vezetőit, hogy sürgősen és alaposan vizsgálják meg a panaszt. Egy ilyen kivizsgálást nem lehet akárkire rábízni, jól meg kell fontolni, kit jelöljenek ki erre. Negyvenegy nap után végre elindulhat a vizsgálat, amelyre — remélhetőleg — újabb 41 nap elég lesz majd...

Egyébként is: miért kell mindennel úgy sietni? Hova rohanunk mindig, emberek, hova?

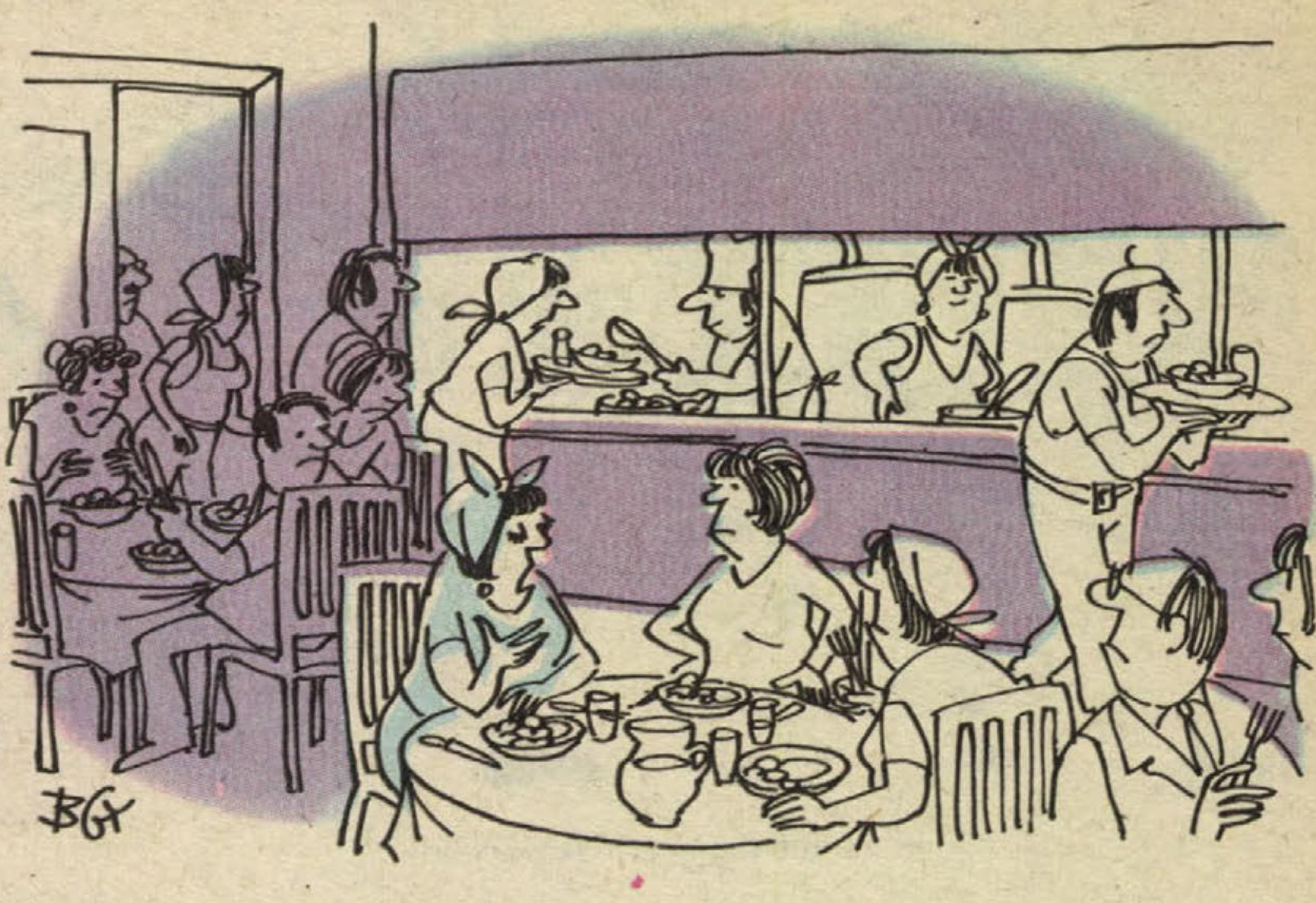
(r)

ÉRDEKLŐDIK A VEVŐ

– Talán örökölhető?

ÜZEMI ÉTKEZŐBEN

– Bevallom, én adtam kölcsön a szakácsunknak az „Ötszázféle étel burgonyából" című könyvet.

VETTEM EGY ZAKÓT

A kollégáim gyakran írnak a kereskedelemről, az eladók udvariatlanságáról, közönyéről. Én most azért ragadtam tollat, hogy egy példás eladót mutassak be önöknek.

Történt ugyanis, hogy egy zakót akartam venni magamnak, de a fogasokon nem találtam kedvemre valót. Ekkor az eladó felajánlotta, hogy hoz nekem egyet a raktárból, olyant, amilyent én keresek.

— Én most bemegyek a raktárba a fájós lábaimmal, hatvan év terhével a vállamon és hozok önnek egy zakót. Hátramegyek, hátragyalogolok a levegőtlen raktárba, oda a terem végébe, de nem számít a távolság, én azt szeretném, ha a kedves vevő elégedetten távozna tőlünk. Ha néhány percen belül, a raktár mélyéről meghallja az asztmás köhögésemet, akkor már célba értem. Hozom a zakót.

Nem szégyellem bevallani: meghatódtam ezektől a mondatoktól. Meghatódtam, mert máshoz vagyok szokva.

— A raktárban akad nekem való zakó? — kérdeztem elérzékenyülten.

Az eladó hosszan gondolkodott, aztán így szólt:

— Remélem. S ez a reménység éltet, amikor nekivágok a hosszú útnak, amelyet kizárólag az ön kedvéért teszek meg, mert ön nagyon szimpatikus nekem. Ilyenkor nem számít a kor, nem számít, hogy bokasüllyedésem van, nem számít a magas vérnyomás, a vevő kérése parancs. Elindulok.

— Előre is köszönöm.

— Ne köszönjön semmit. Ezért vagyok itt — felelte az eladó és barátságosan rám mosolygott. Aztán egy kollegájához fordult:

— Én most elmegyek.
— Hova mégy?
— Hátra.
— A raktárba?
— Igen. Oda.
— Siess vissza.

— Sietek. Amennyire csak tudok. Keresztülvágom magam a tömegen és hozom a zakót. A reumás balkaromon.

— Ön igazán nagyon kedves.

— Ugyan kérem, szóra sem érdemes. Az a fontos, hogy ön elégedett legyen. Mondhattam volna azt is, hogy nincs olyan zakó, amilyent ön megálmodott és akkor nem kellene hátramennem a raktárba, és onnan vissza, hét határon át, tűzön-vízen keresztül, de én nem mondtam, hogy nincs. Hátramegyek a raktárba, fittyet hányva az elmeszesedett gerincemnek, a vevőktől kapott gyomorfekélyemnek, és vissza is jövök, ha nem jön közbe semmi.

— Mi jöhetne közbe?

— Az én koromban mindenre gondolni kell — sóhajtotta az eladó és elindult a raktár felé, én pedig azt gondoltam magamban, hogyan tudom majd honorálni a kedvességét? Hogyan tudom majd kifejezni a hálámat? Hogyan adhatom majd tanújelét annak, hogy bizonyisten meg vagyok hatódva? Egy egyszerű köszönöm nem elég. Vegyek neki egy csokor krizantémot? Vagy csókoljak neki kezet, amikor megtér a hosszú útról? A hosszú útról, amelyet értem tett, egy vadidegen emberért, akit most látott először.

Amikor visszajött a zakóval, már tudtam a megoldást. Óvatosan, hogy meg ne sértsem, a zsebébe csúsztattam a hálámat.

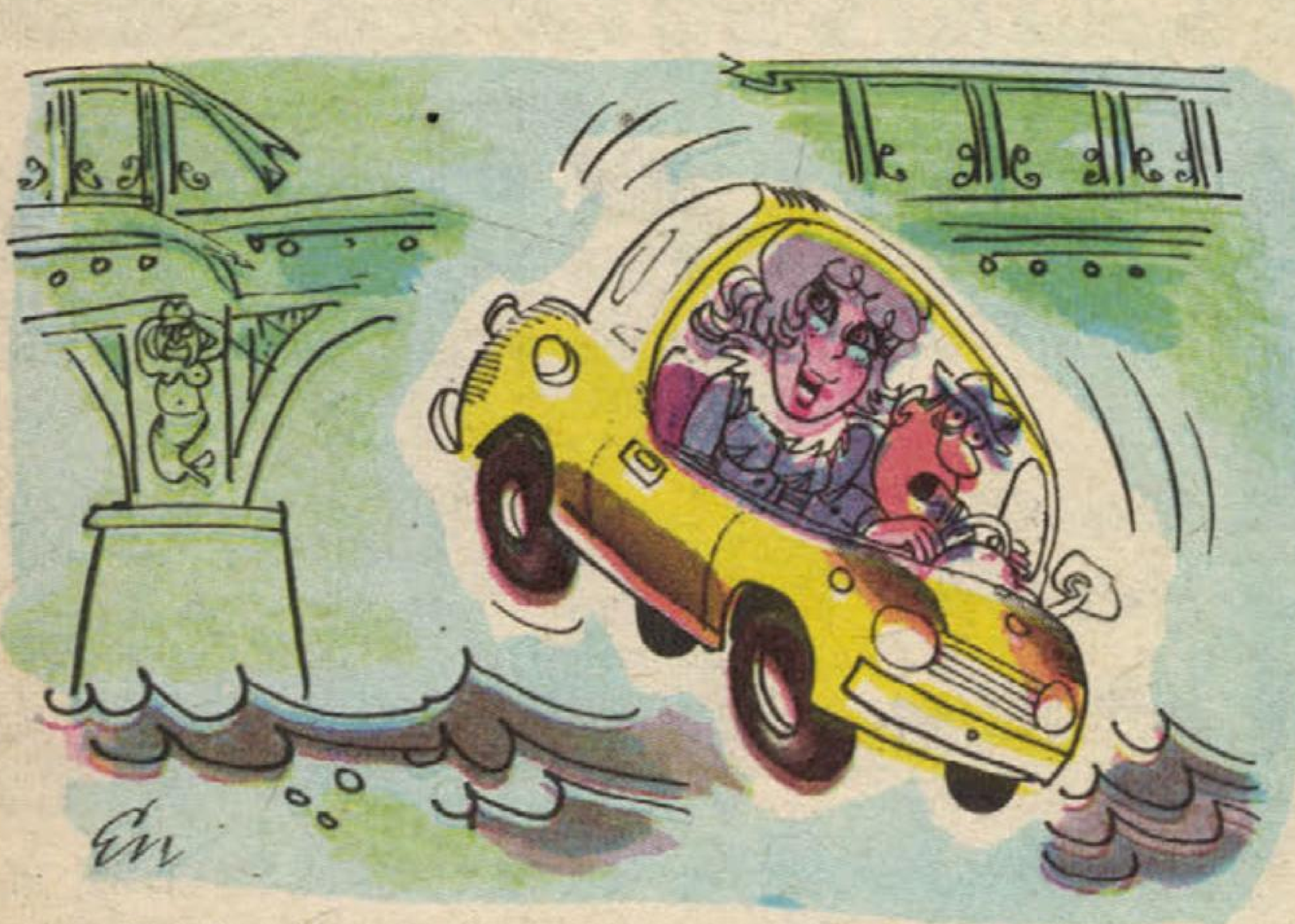
— Köszönöm — felelte az eladó és máris egy másik vevőhöz fordult.

Az árukiadó előtt állva újra meghallottam a hangját. Éppen azt mondta valakinek:

— Én most bemegyek a raktárba a fájós lábaimmal, hatvan év terhével a vállaimon és hozok önnek egy nadrágot...

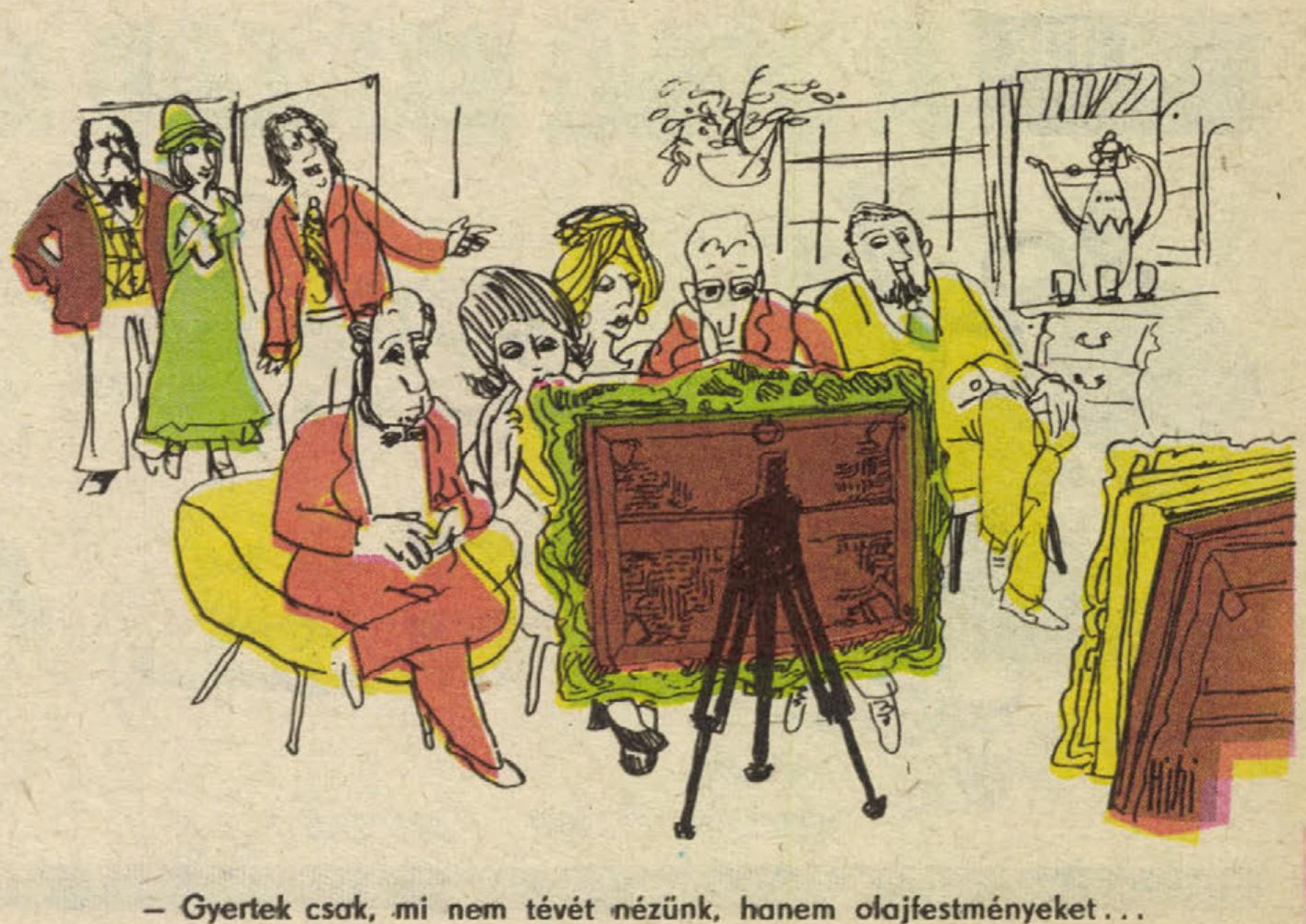
Mikes György

SÍKOS AZ ÚT

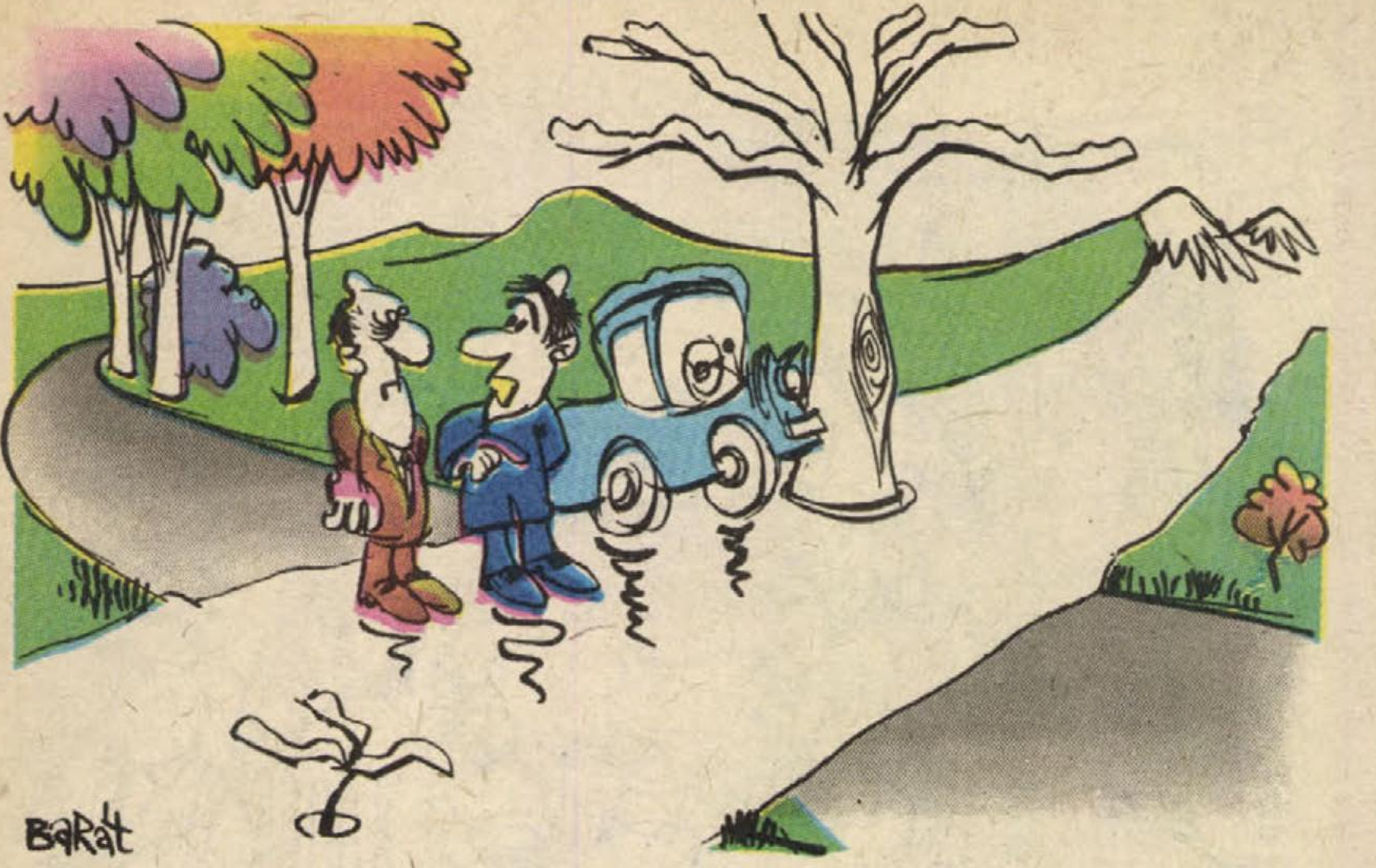
– Kovácsnét meg fogja ütni a guta, ha meglát minket este a tévéhíradóban!

INYENCEK

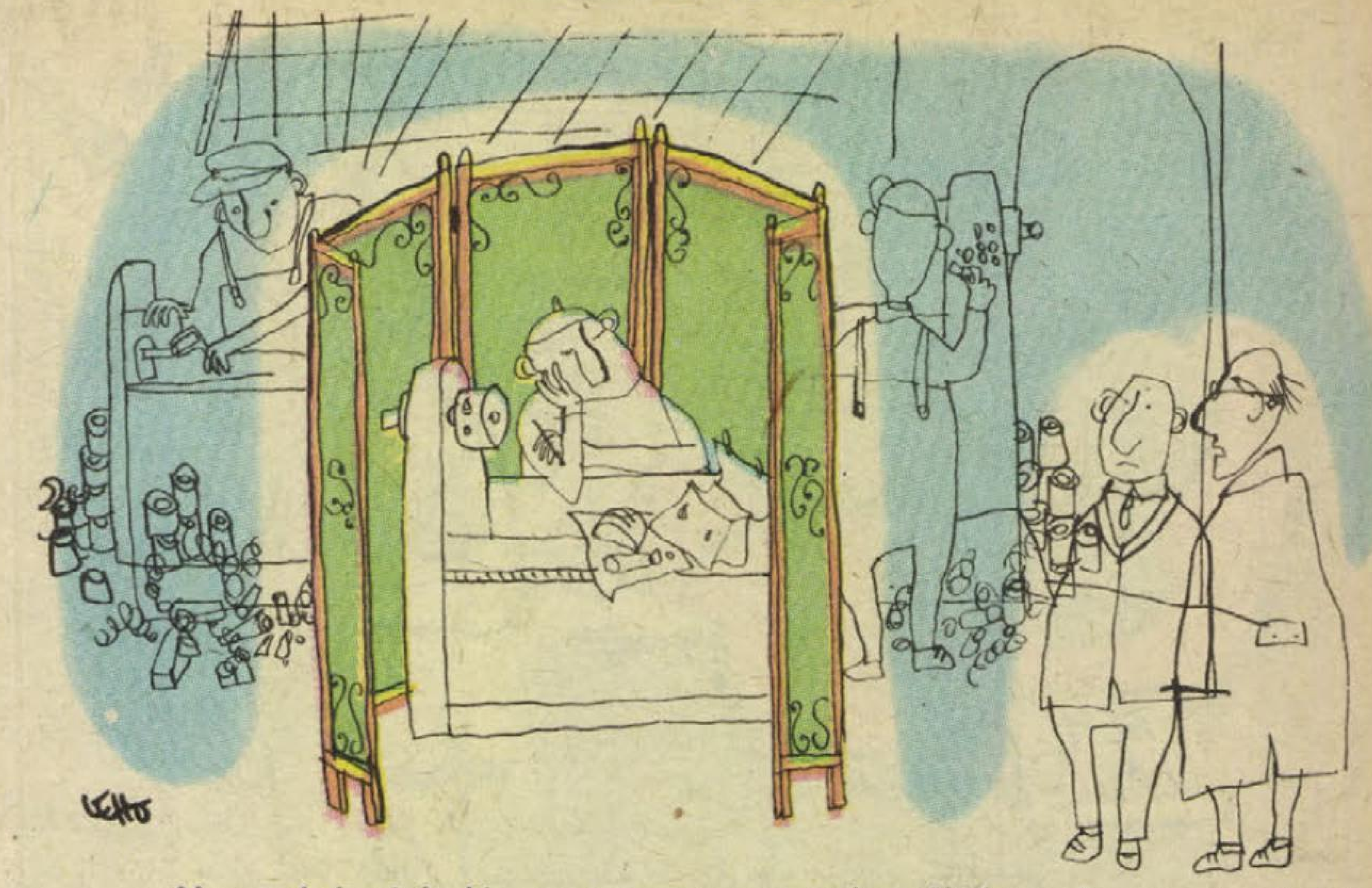
– Gyertek csak, mi nem tévét nézünk, hanem olajfestményeket...

ŐSZI MEGLEPETÉS

– Itt vonult végig a hideghullám!

KÖRNYEZETVÉDELEM

– Nem rúghatjuk ki, mert nagy a munkaerőhiány, de így legalább nem látják...

Levélváltás istálló-ügyben

Kedves Szerkesztő elvtárs!

A magam és sok más társam nevében tudatom önnel, hogy a termelőszövetkezetünkben csoda történt. Másról sem esik szó nálunk mostanában, mint erről. Eddig nem hittünk a csodákban, de tegnap a főállattenyésztőnk benézett a tehénistállókba. Nem egybe, hanem mindegyikbe, ahány csak van. Most azon töprengünk, hogy vajon a főállattenyésztőnknek szakmai kötelessége volna-e időnként az istállókat látogatni, vagy valóban csoda történt?

Kedves Olvasónk!

Általában a főállattenyésztőknek szakmai kötelességük az istállók rendszeres látogatása. Az istállókban több száz, több ezer (országosan több százezer) tehén adja a tejet a téesznek, a népgazdaságnak, tehát nem ok nélkül szervezték meg a főállattenyésztői állást. Néhány milliós sertés-állományunk sem sínyli meg, hogy a olykor-olykor a főállattenyésztő meglátogatja a sertéstelepeket. Bizonyára mindenütt megteszi az észrevételeit és tud adni néhány tanácsot is, hiszen azért főállattenyésztő.

Hallottam már olyan vállalati vezetőről, aki nem ismeri beosztottjait. Ez hiba, de ha olyan nagy vállalatról van szó, amelynél több ezren dolgoznak, nem hiba, mert a vezető is ember és képtelen arra időt szakítani, hogy például két-háromezer vagy még ennél is több beosztottjával személyesen ismerkedjék. Egészen más a helyzet a főállattenyésztőknél. Itt nem többezer emberről, hanem viszonylag kevés istállóról és a bennük elhelyezett állatokról van szó. Ezekkel nyilván törődnie kellene önöknél is a főállattenyésztőnek és időt is kellene szakítania rá, hogy ember és állat egyaránt érezze ezt a törődést.

A mezőgazdaság gépesítésével nagyjából kiment a divatból a kapálás, a kézi vetés-kaszálás és ezzel egyidejűleg olyan szemérmesek lettünk, hogy kerüljük az istálló szó használatát, mintha nem lenne szalonképes. Lehet, hogy

ez a szemlélet tartja távol az önök főállattenyésztőjét is az istállók látogatásától. Pedig nem lenézendő hely az istálló. Ma is ott tartják a teheneket és ott is fejik. Így lesz ez a jövőben is.

Lehet, hogy az önök főállattenyésztője nagyon elfoglalt ember, nem jut ideje az istállók látogatására, talán szenvedélyes sakkozó, vagy képtelen abbahagyni az ultipartit, esetleg huszonegyezik, de vesztésre áll és fut a pénze után. Erősen gyanítom azonban, hogy jelen van olyankor, ha vendégek érkeznek *fentről*, megjelenik a fogadásukon, végigkalauzolja őket istállóról istállóra, miközben büszkén dicsekszik az elért eredményekkel. Vagyishogy ellátja a munkakörét mindannyiszor, amikor nem az állatokkal kell „barátkoznia."

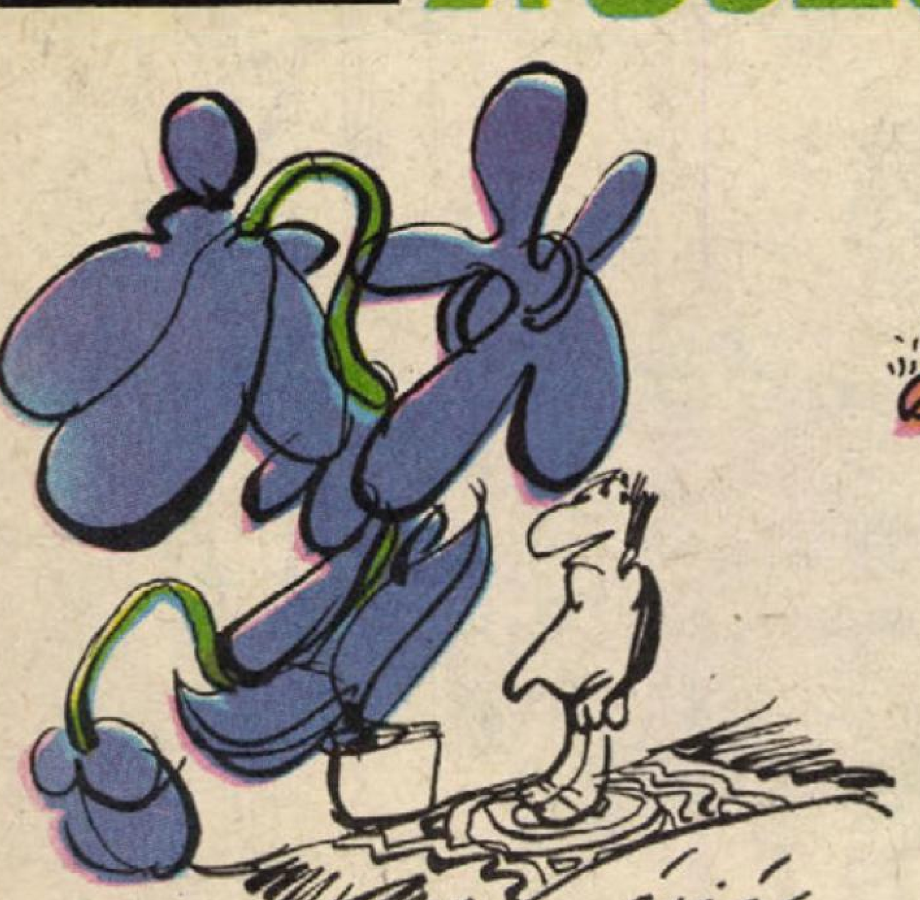
Nem csodálkoznék azon, hogy ha a téesztagok azt kérdeznék, hogy miért nincs főállattenyésztője a téesznek, ha van? Azt is mondhatnák: „A mi főállattenyésztőnknek fejébe szállt a dicsőség." Továbbá azt is mondhatnák, hogy először volt a tehén és csak azután teremtették a főállattenyésztői állást. Azért, hogy több legyen a tej, nem pedig azért, hogy több legyen a főállattenyésztő.

Ne higgyenek a csodában! A főállattenyésztő csak addig főállattenyésztő, amíg a téesz eltűri, hogy csodának minősüljön, ha beteszi a lábát az istállóba. Ha a főállattenyésztő elidegenedik az állatgondozóktól és az istállóktól, előbb-utóbb arra a sorsra juthat, hogy a termelőszövetkezet idegenedik el tőle és ő fog majd csodálkozni a legjobban, ha kiesik a téesz tenyeréből.

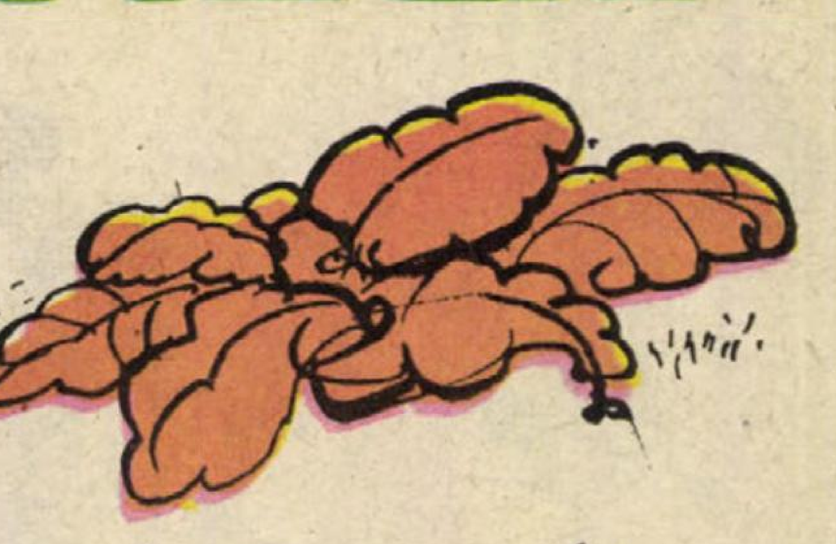
Persze munkájuktól és környezetüktől elidegenedett, típusban az önökéhez hasonló főállattenyésztők előfordulnak gyárakban, intézményekben, hivatalokban, vállalatoknál, az iparban és a kereskedelemben, nemcsak a mezőgazdaságban. Bár nem főállattenyésztőnek nevezik őket mindenütt.

Földes György

SAJDIK: A JÖVŐ SZÁZAD NÖVÉNYEIBŐL

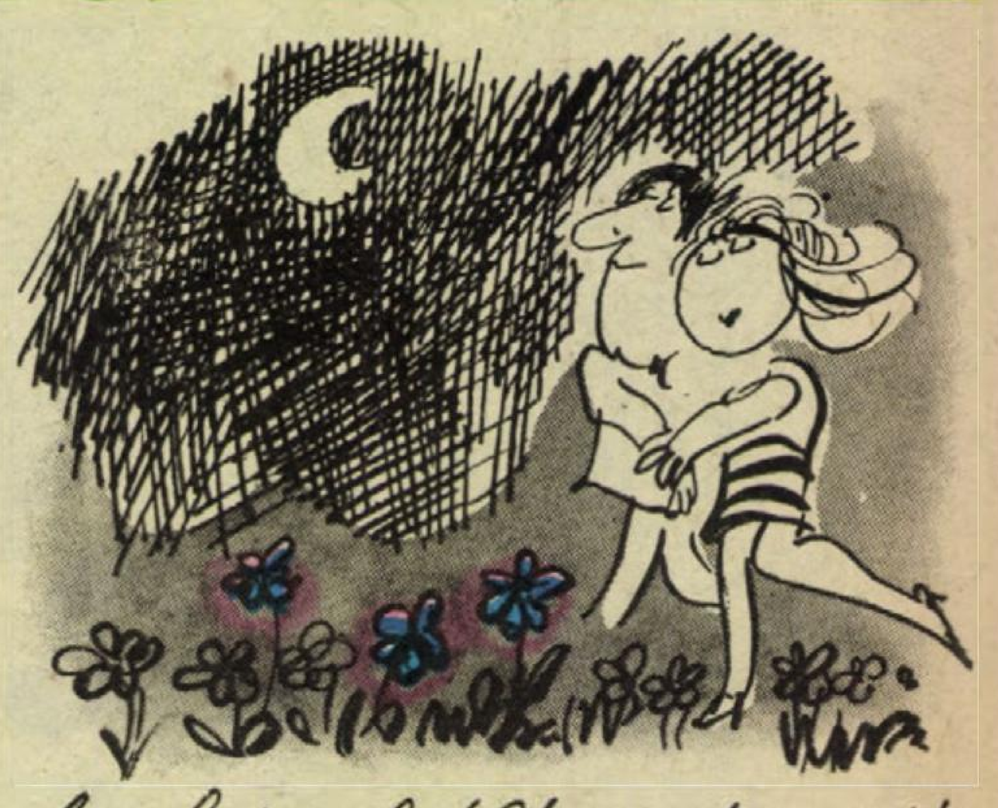
óriás, szerénytelen szobaibolya

piros spenót (nem FRADI drukkereknek)

madárijesztő kukorica

foszforeszkáló virág, sötétben andalgó szerelmespároknak

SZOVJET HUMOR

(RAJZOK ÉS ÍRÁSOK A MOSZKVAI „KROKODIL"-BÓL)

I. GYIORGYIJEV:

A PÖTTY

A villanyszerelő kicserélte a kapcsolót és felgyújtotta a villanyt. Megköszöntem és ötven kopejkát nyomtam a markába. Megköszönte, aztán kritikus szemmel bámulni kezdte a kapcsolót, s egy fehér pöttyre mutatva kijelentette:

— Azt hiszem, másik kellene — és már szerelte is le.

— Ez jobb, mint az első — jegyezte meg, miután kicserélte.

Egy rubelt adtam neki. Megköszönte. Megint a kapcsolót bámulja.

— Jól működik ez a kapcsoló, csak fura hangja van. Ki kell cserélnem.

Kicserélte.

— Ez mitől jobb?

— Mitől?! — és látom, megsértődik. — Maga nem szakember...

Megköszöntem, kihívtam a konyhába. Megivott két pohár bort. Aztán felém fordult.

— Azt hiszem, ez a kapcsoló sem tökéletes.

Fogja a táskáját és visszamegy a szobába. Felszereli a negyedik kapcsolót.

— Köszönöm önnek — mondom.

— Ugyan, kérem! Ez a kötelességünk — mondja, miközben zsebrevág két rúbelt.

Csak amikor elmegy, veszem észre a negyedik kapcsolón azt a kis fehér pöttyöt.

(Oroszból fordította: **B. P.**)

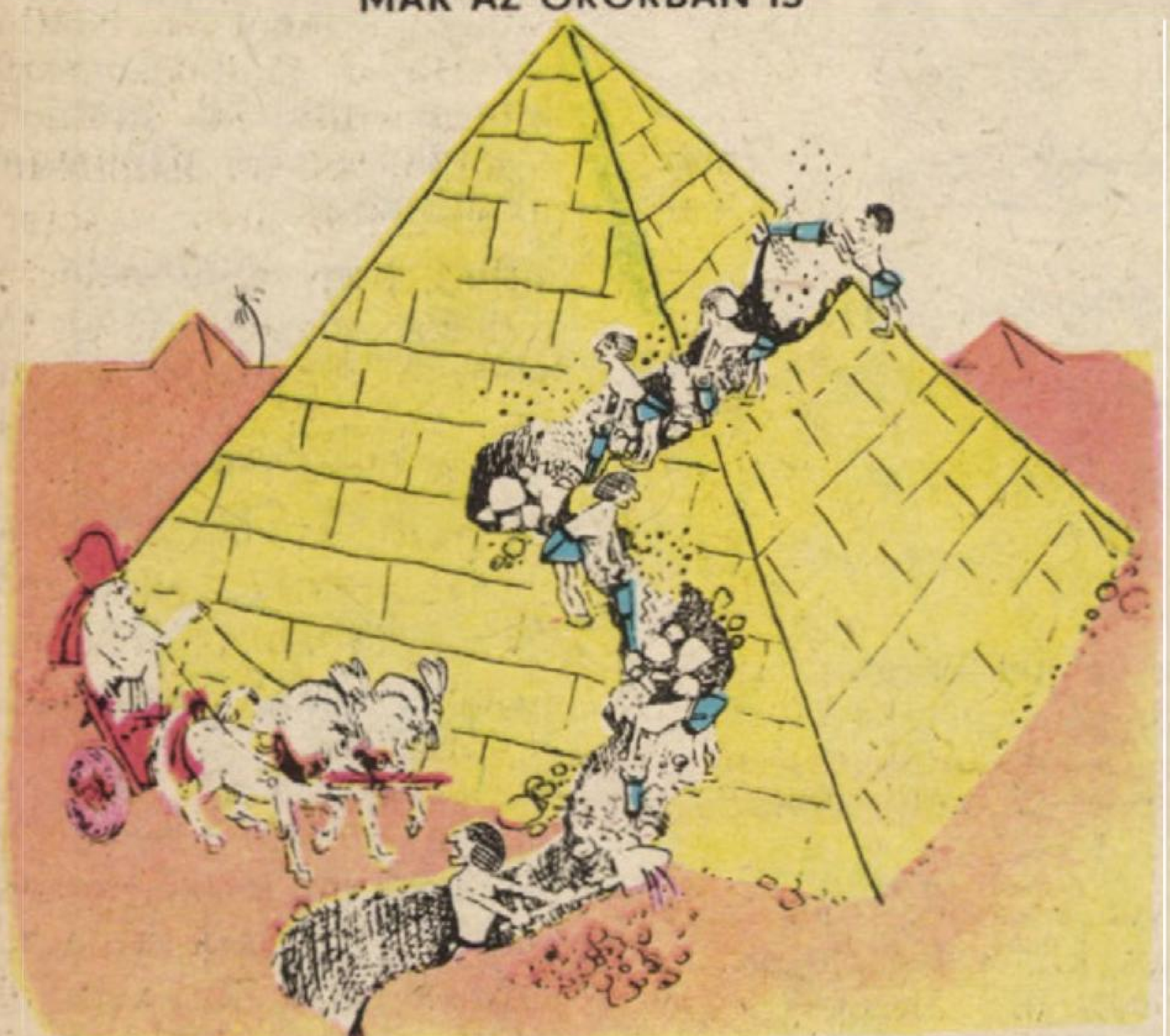

– Hipnotizőrt hívtunk a számítógépünkhöz...

M. Bitnij rajza

MÁR AZ ÓKORBAN IS

– Mit csinálnak?
– Elfelejtettük lefektetni a kábeleket...

E. Bedernyikov rajza

MEGJÖTT A MÚZSA

G. Adrianov rajza

VIGASZ

Nyugtalankodik a beteg, megkérdi az orvosát:

— Mondja, doktor úr, meg van maga győződve arról, hogy én javulok? Mert hallottam olyasmit, hogy néha az orvosok hibás diagnózist állítanak föl, például tüdőgyulladás ellen kezelik a beteget, az meg meghal tifuszban.

Felháborodva feleli a doktor:

— Ilyen eset az én prakszisomban még nem fordult elő. Megnyugtatom, akit én tüdőgyulladással kezelek, az abban is hal meg!

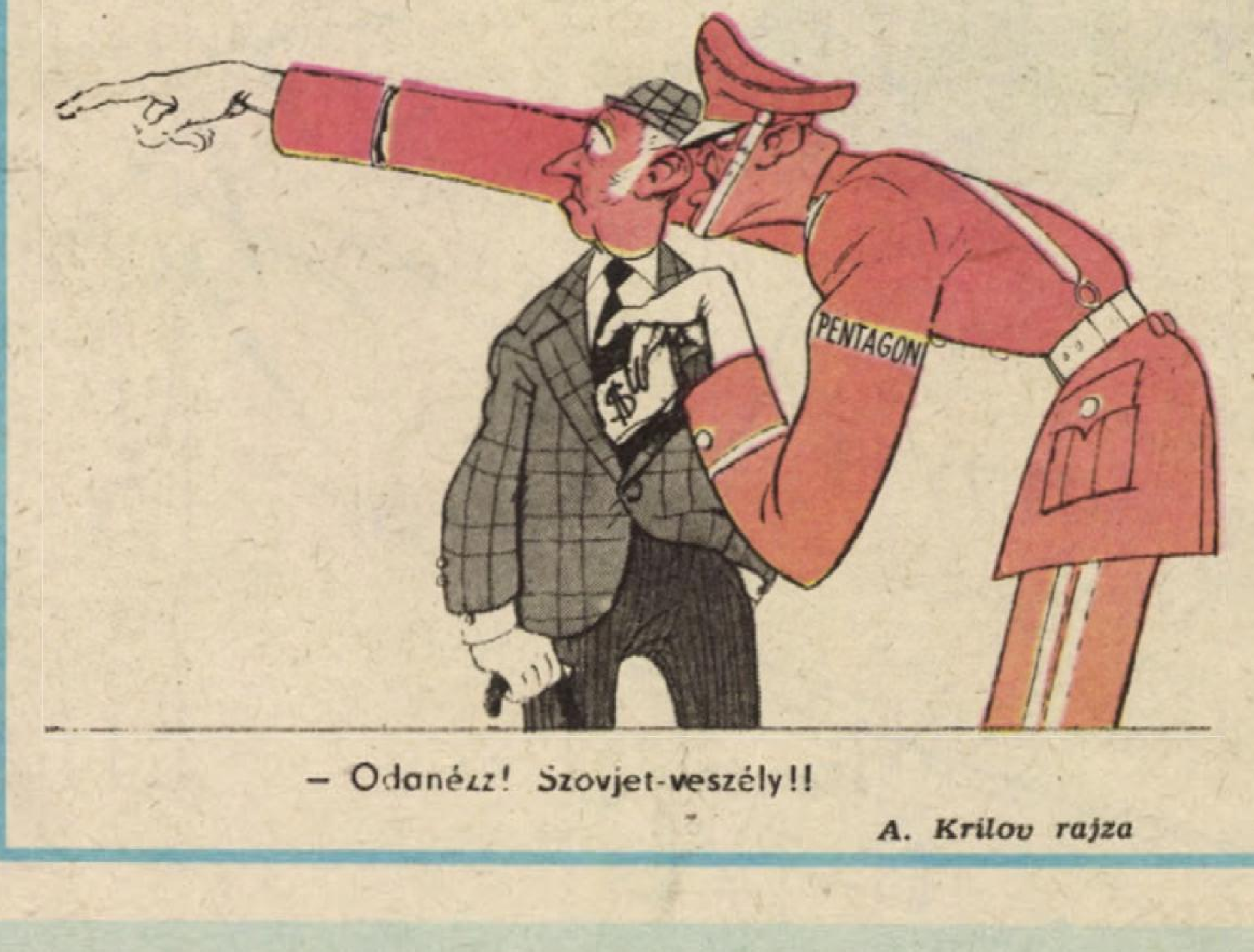
PECH

Éjszaka van.

Betörő lopózik be egy lakásba, amint belép a szalonba, a háziasszony úgy vágja fejbe, hogy a szerencsétlen elájul. És még akkorra sem tér magához, mire megérkezik a rendőrség.

— Fogadja elismerésem, asszonyom — mondja rendőrtiszt —, kegyed rendkívül bátor.

— Maga hízeleg nekem, én csak egyszerűen azt hittem, hogy a férjem.

– Odanézz! Szovjet-veszély!!

A. Krilov rajza

A FŐNÖK

Sz. Malahov rajza

TRIBÜN

Muhammad Ali komoly nyilatkozatot adott a nyugatnémet televízió kamerái előtt. Utána megkérdezték: hol maradt a bohóckodás?

— Okos kérdésekre komolyan kell válaszolni — mondta a világbajnok. — Ha a bohócot akarjátok hallani, akkor tessék butaságokat kérdezni.

Dave Mackay, a Derby County menedzsere mondta:

— Minden vasárnap reggel pénzfeldobással döntöm el, hogy templomba menjek-e, vagy inkább golfozni? Előfordul, hogy hússzor is fel kell dobnom a pénzdarabot, amíg végre a jó oldalára esik.

*

A mesterséges gyep még a roppant kemény és a mindenfajta védőruházattal ellátott profi rögbijátékosoknak sem ízlik. George Blanda, az amerikai liga veteránja azt mondta róla:

— Rémes találmány. Én csak szőrös betonnak nevezem.

Eddy Merckx, a belgák világhírű kerékpárosa jótékonycélú futballmeccsen vett részt. Az ellenfél 5:0-ra vezetett, amikor Merckx csapata tizenegyeshez jutott. A közönség persze a kedvencét akarta látni. „Eddy... Eddy..." — zúgták.

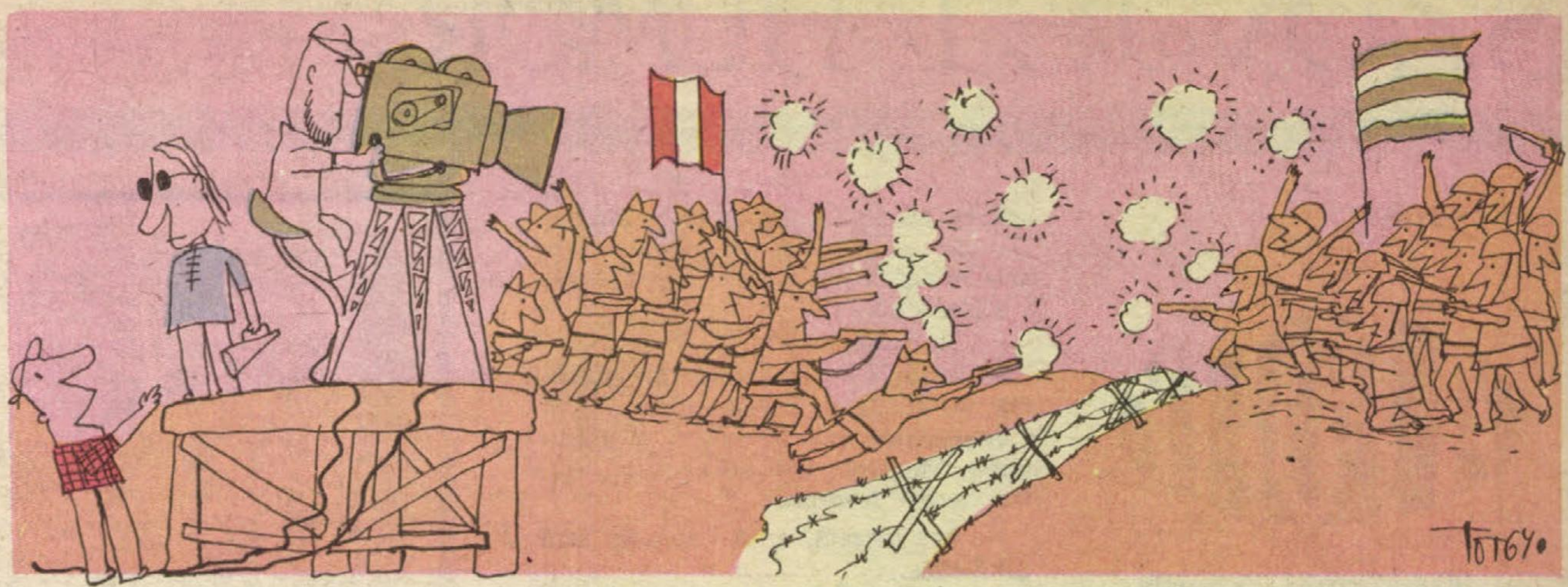
A világbajnok tudta mivel tartozik rajongóinak, nekiállt, hosszan összpontosított, aztán... durr... fölé.

A kapus odament Merckxhez, megveregette a vállát.

— Elég lett volna, ha csak egy kicsit megpöccinted a labdát — mondta. — Elhatároztam, hogy a kedvedért mindenképpen beengedem.

(p. p.)

CSATAJELENET

– Ma rengeteg gázsit fogunk megtakarítani. A puskák élesre vannak töltve!

anekdoták

Zöldi Márton Leányfalun megkérdezte egy paraszttól egy nagy alkohol-ellenes kongresszus idején:

— Gazduram, hát mit szól ehhez az alkohol-ellenes lármához?

A parasztgazda, aki szorgalmasan olvasta a Krajcáros Újságot, felsóhajtott:

— Bizony, magam is elszörnyülködök, mikor olvasom, mennyi betegséget csinál az emberben az alkohol. Nem is innám a világért se!

Zöldi megelégedetten bólintott:

— Lássa, ez szép dolog — mondta, s épp meg akarta az öreget dicsérni, mikor a leányfalusi magyar közbevágott:

— Minek is igyam? Amíg jó bor, sör, jó szilvórium van... minek a fenének igyam addig alkoholt?...

*

Lakatos László, a kitűnő író, új telefonszámot kapott. Véletlenül ez a szám azelőtt a Bristol-szállóé volt, és ezért gyakran keresték az írónál a hotelt. Lakatos László enyhíteni akarta a sok zaklatással járó bosszúságot és ezért sokszor viccelődött a telefonálókkal. Egyszer egy női hang kérdezte a telefonon:

— Bristol?

— Igen. Parancsol?

— Kérem szépen Schmiedt urat a telefonhoz.

— Nem lakik nálunk — szólt Lakatos.

A női hang megrettenve mondta:

— Az lehetetlen. Hiszen a 106-os szobában lakik.

— Nagysád talán a budapesti Bristolt keresi?

— Igen...

Az író egy pillanatnyi szünetet tartott, majd így folytatta a beszélgetést:

— Akkor tévedés. Itt a bécsi Bristol beszél.

*

Egy sznob hölgy ezt kérdezte Einsteintől:

— Ön, aki annyi mindent tud, meg tudja-e magyarázni nekem: mi a különbség az idő és az örökkévalóság között?

— Természetesen, asszonyom — válaszolta a nagy tudós —: nekem időre lesz szükségem ahhoz, hogy megmagyarázzam, de önnek egy örökkévalóságra, hogy megértse...

*

— Olvasta a legújabb novellámat? — kérdezte egy ifjú titán Karinthy Frigyestől.

— Olvastam — biccentett a nagy humorista. — És tudja, mi jutott róla eszembe? Napóleon kardja!

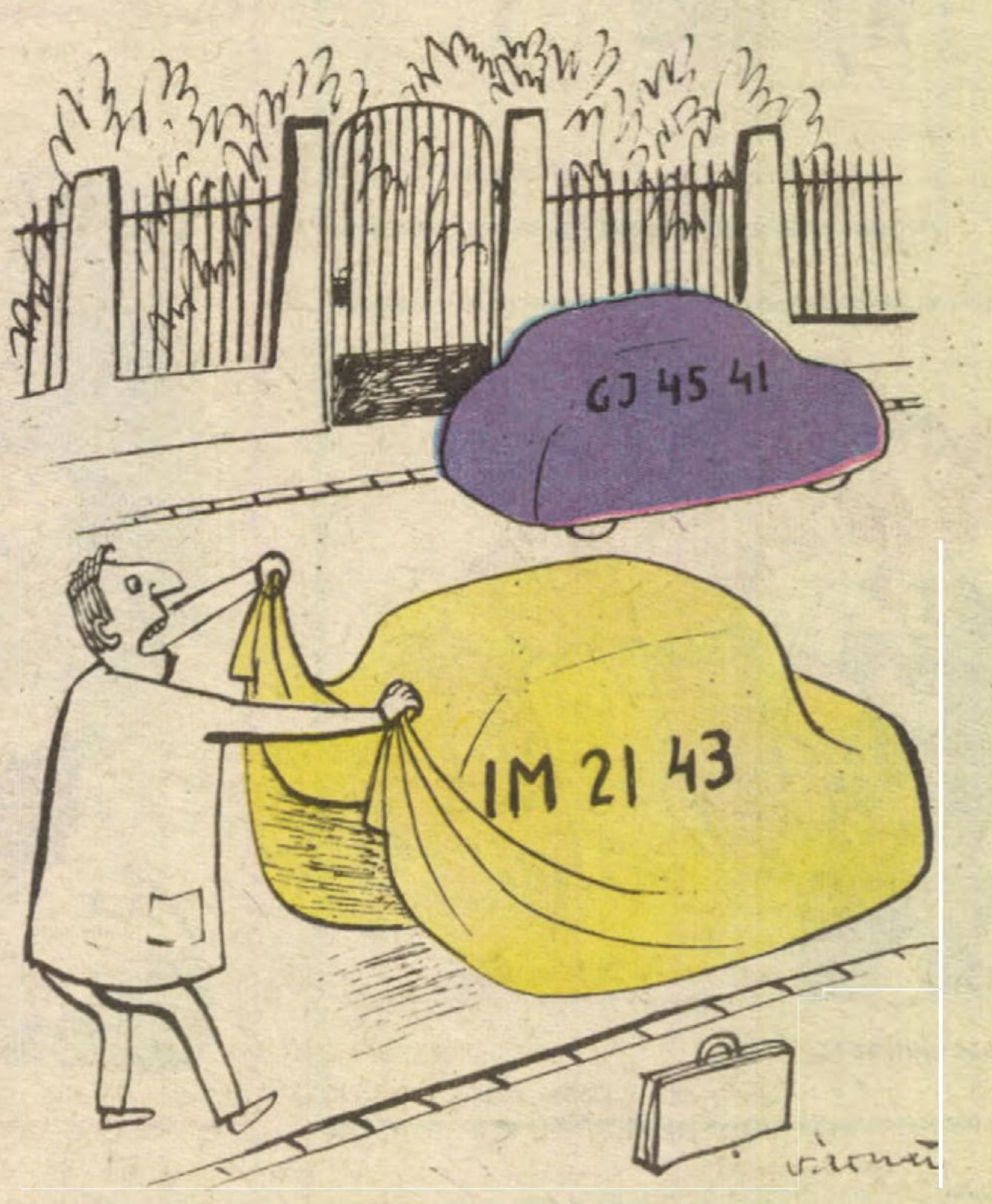
A titán elcsodálkozott:

— Miért? Milyen volt Napóleon kardja?

— Hosszú és lapos...

(Révész Tibor gyűjtése)

FURFANGOS TOLVAJ

– A fene egye meg, ellopták a kocsimat!

VÁLLALATVEZETŐ A SZEMORVOSNÁL

– Mit csináljak, doktor úr, mindenütt mutatókat látok!

OK AZ IVÁSRA

— Tudod, pajtás, én csak azért iszom, mert el akarom felejteni, hogy alkoholista vagyok!

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

— [illegible]

— Elég [illegible] kis poharból. Ezután üvegből iszunk.

— Javasolni kene, hogy nyilvánítsák az Öregek Hetét a kisiparosok ünnepének.

Élelmes közértes

ÓLOMKATONA

A srác négyéves. A fűtőtesten áll, félkézzel az ablakkilincsbe kapaszkodik. Az különbözteti meg a földkerekség összes többi unokájától, hogy ő nem a világ legszebb és legokosabb gyereke. Van viszont egy tulajdonsága, amely sok hosszal az összes többi elé helyezi.

Hogy az én unokám.

— Idefigyelj — mondom, mert aktuálisnak kell lenni. — Mit vegyek neked karácsonyra?

Kinéz az ablakon.

— Vegyél egy felhőt.

Utálok csalódást okozni a srácnak, de az élet kegyetlen.

— Felhőt nem lehet.

— Miért? Drága?

— Sőt, nagyon olcsó. Úgyszólván nincs is ára.

— Tudom már. Nehéz.

— Dehogyis. Sőt, egészen könnyű.

— Hát akkor?

— Izé... túl nagy.

— Akkor vegyél egy kis felhőt.

— Még a legkisebb felhő is túl nagy. Ha letennénk egyet a karácsonyfa alá, mindent összefelhőzne. Még a függöny, meg a szőnyeg is csupa felhő lenne. Anyád úgy kívágna, hogy a lábunk se érné a földet.

— Jó, akkor vegyél egy fruttit.

Nem makacs a gyerek. Ezzel a sráccal lehet tárgyalni.

— Mit szólnál, ha vennék neked egy csomó ólomkatonát?

— Mi az, hogy ólom?

— Amiből az ólomkatonát csinálják. Vannak ólombakák, ólomutászok, ólomulánusok. Még ólomhuszárok is vannak, azokat külön fel lehet ültetni az ólomlovacskákra.

— Jó, de mi az, hogy ólom?

— Izé... az ólom: fém.

— Fém?

— Olyan, mint a vas. Kemény és hideg. Ha megkopogtatod az oldalát, akkor döng.

— Tudom. Amiből az autóroncsot csinálják.

— Olyan, olyan, csak nehezebb.

— Akkor miért nem felhőből csinálják az ólomkatonát?

— Felhőből?

— Azt mondtad, hogy a felhő könnyű.

Az ember sosem lehet elég óvatos.

— Idefigyelj, ólomból öntik a betűket.

— A betűket nem öntik, hanem rajzolják. Látod arra az üzletre azt rajzolták, hogy ABC.

Amikor én unoka voltam, azon az üzleten még ez állt: „Köztisztviselők Fogyasztási Szövetkezete".

Mennyivel könnyebb a mai gyerekeknek!

— Még mindig nem mondtad meg, mi az, hogy ólom.

A nagy kérdések nagy válaszokat érdemelnek. Előveszem a lexikont.

— Ólom, latinul plumbum, friss vágási felületén kékesfehér színű, igen puha fém. Levegőn csakhamar bázisos karbonátból álló szürke bevonat képződik a felületén. Vegyjele Pb, fajsúlya 11.3...

A vállam felett néz a lexikonba. A szemközti oldalon egy vázlatos rajz áll. Rábök. Diadallal.

— Tudom már. Ilyet vegyél nekem karácsonyra.

Olvasztókemence sémája, töltőnyílással, aknával, fúvókákkal, csapolócsatornával. Újra szét kell foszlatnom egy gyermeki álmot.

— Idefigyelj, teljesen kizárt dolog, hogy olvasztókemencét vehessek neked karácsonyra.

Felhúzza a vállát.

— Akkor miért kérdezed? Na, jössz focizni?

Ez a srác kitalálja a legtitkosabb vágyaimat. Persze, hogy megyek focizni.

Egyébként úgy döntöttem, hogy a dédunokámat még megvárom. Hátha ő egyszer azt is megkérdezi: mi az, hogy katona?

De akkor feltétlenül veszek neki egy kis felhőt karácsonyra.

Peterdi Pál

VÁLASZTÉKOS NYELVEZET

Olyan elegánsan beszélünk mostanában, hogy az csuda! Az autóbusz nem autóbusz többé, hanem tömegközlekedési eszköz és a papírstanicli az göngyöleg! A borravaló felülfizetés, a park közterület és a huszonegyes tiltott szerencsejáték.

Tessék lefordítani az alábbi mondatot:

„Megkértem a vendéglátóipari középkádert, hozzon nekem egy fagyasztott édesipari terméket, fogyóeszközben."

Aki nem értette volna: a felszolgálótól kértem egy adag fagyit, pohárban.

A mindennapi életben még csak megengedjük magunknak a pórias nyelvet, de amikor nyilatkozunk a sajtóban vagy más „hírközlő és tájékoztató szerv"-ben (rádió, televízió, a szerk.), mindjárt felvesszük a választékos modorunkat.

Mondok egy példát:

Nézem a tévé-híradót, s közben kimegyek a konyhába, hogy magamhoz vegyek öt deka sütőipari terméket és egy kis csemegeárut. (Szelet kenyér, egy darab szafaládéval.) Mikor a szobába visszaérkezem, a híradóban egy szép gyárat látok, de a film elejét lekéstem, nem olvastam el a feliratot: miről szól a filmriport? A továbbiakban kellene megtudnom, mit is látok a képernyőn. A tudósító-riporter azt mondja:

„Az új létesítményt csaknem fél évvel hamarább adták át rendeltetésének."

Ebből persze nem tudom, hogy milyen új gyárat látok, és mit csinálnak benne. Erősen figyelek tehát tovább. A riporter azt mondja:

„A létesítmény üzembehelyezése népgazdaságunk számára igen jelentős, fontos hiányosságot pótol."

Vajon mit gyártanak mégis? Megpróbálom kikövetkeztetni, mi készülhet majd itt, amiből eddig kevés volt: ceruza-elem? Sör? Űrhajó?

Most biztosan megtudom majd, mert a riporter egy riportalanyt szólaltat meg. Az így felel a kérdésre:

„Ezzel az új létesítménnyel a belföldi termelés negyven százalékkal fog növekedni."

Csupa kérdőjel vagyok! Mi lehet ez a negyven százalék? És elég lesz ennyivel több? Nem kell még ezután is külföldről behozni ezt az izét?

Most egy munkásruhás emberhez fordul a tudósító, az ember már itt dolgozik, a szép, új micsoda-gyárban. Mit lehet ilyen munkaruhában gyártani? Kerékpártömlőt vagy szaloncukrot?! Ha legalább egy áruló folt lenne a ruháján, de teljesen új a munkaruha is. Azt mondja a megszólaltatott:

„Nagy öröm nekünk ebben a létesítményben dolgozni, új gépeken. És most a feleségem is munkába állhat, mert bölcsődét is kaptunk az új létesítmény területén belül."

Felhagyok a reménnyel, hogy megtudjam, milyen gyárat avattunk fel. A bölcsőde után már nem jöhet támpont, már csak a tudósító szerencsekívánatai jöhetnek az új létesítményhez!

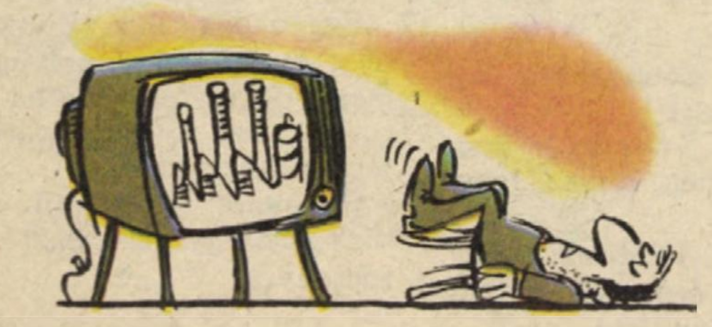
Menten megüt a guta!

Szerencsére kevesen fogják megtudni a tragikus hírt, mert az újságban holnap ez áll majd rólam:

„Egyik hetilapunk alkalmazottjánál, a tegnap esti órákban, harminc évvel a kitűzött határidő előtt, meghibásodás állt be a vérkeringést irányító központ működésében, rendeltetésszerű használata során."

És a kutya se fogja kitalálni, hogy mi történt kivel, hol és miért?

Somogyi Pál

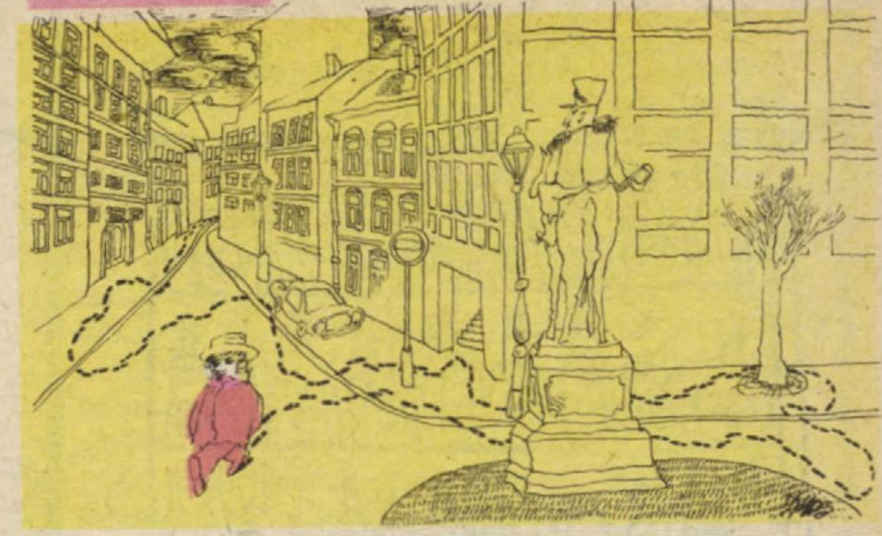

Endrődi István:

– Elvittem a fiacskámat a fodrászhoz...

Dallos Jenő:

– Sajnos, semmit. Csak összejárkáltam...

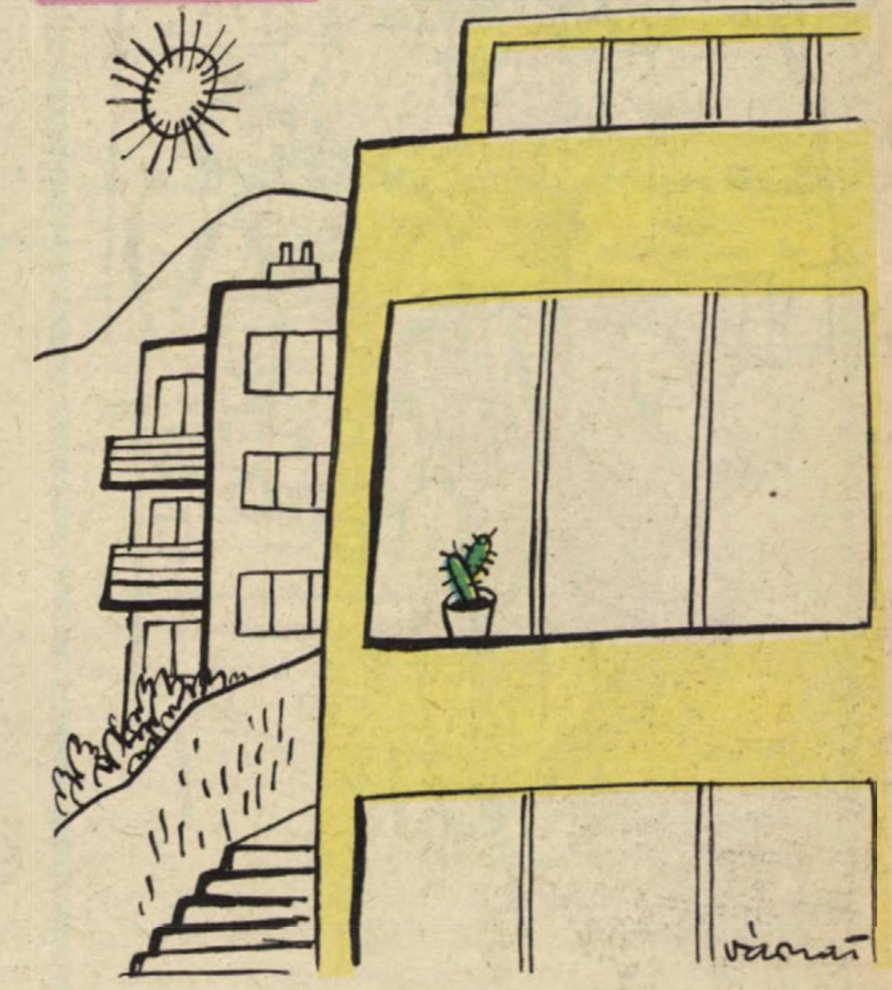

– Ezt a nőt rábeszéltem, hogy ne közlekedjék a főútvonalakon.

– Csak sötétedés után szórom a hamutartóban levő csikkeket az utcára...

Várnai György:

– Vettem az ablakba egy törpekaktuszt.

Hátha valaki nem ismeri...

— Mit vegyek a menyasszonyomnak születésnapjára?

— Kérdezd meg tőle.

— Nem, az túlságosan drága.

*

Két barátnő beszélget:

— Remélem nem mondtad el senkinek, hogy találkoztam Miklóssal?
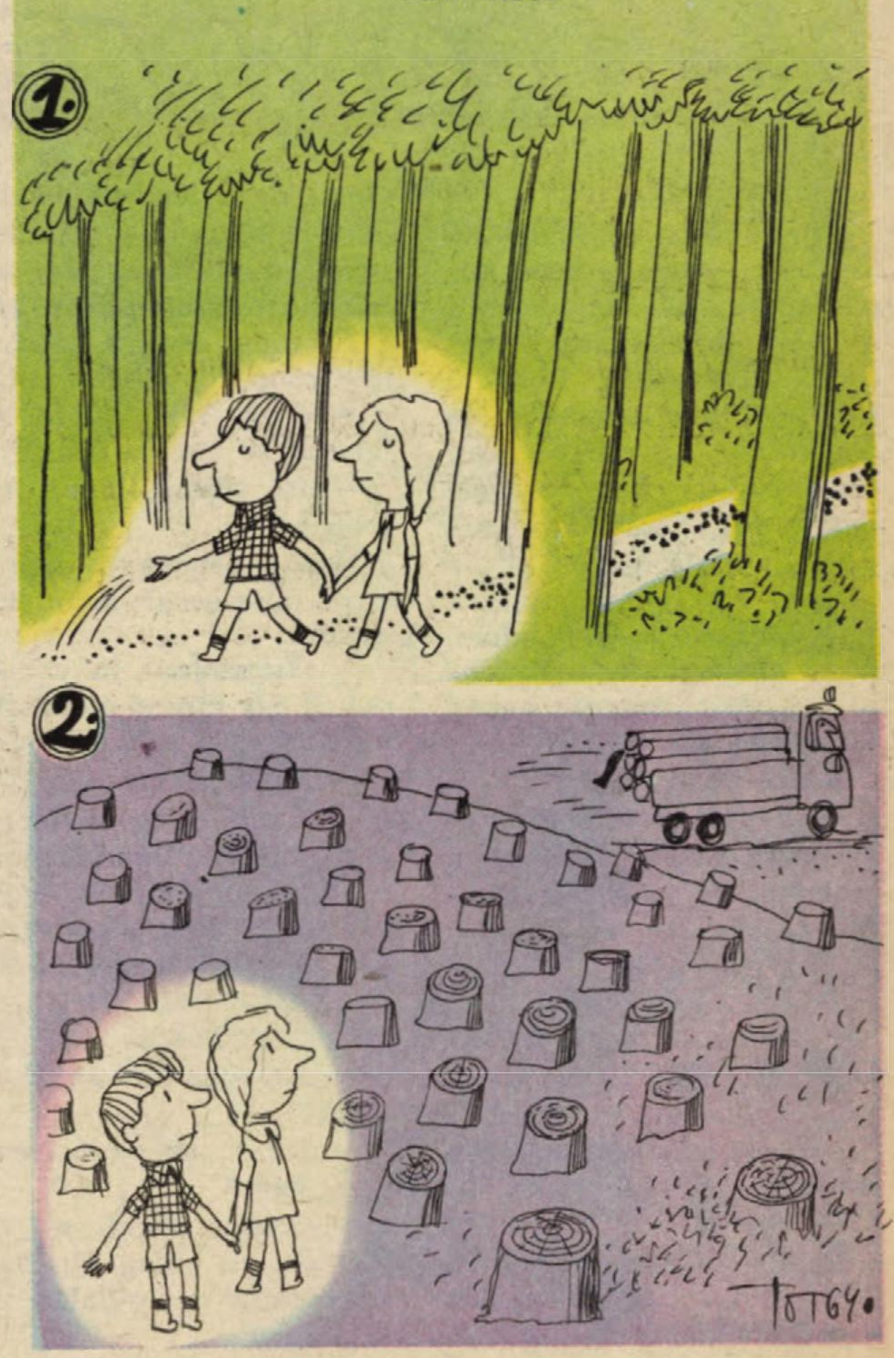
— Persze, hogy nem mondtam el, drágám, nem tudtam, hogy ez titok!

SZESZÉLYES IDŐJÁRÁS

– Vörösbor... vörösbor.

MAI MESE

Megkérdeztük rajzolóinkat: MIT TETTEK A „SZÉP BUDAPESTÉRT"?

Barát József:

– Parkosítottam az építkezések környékét

Vasvári Anna:

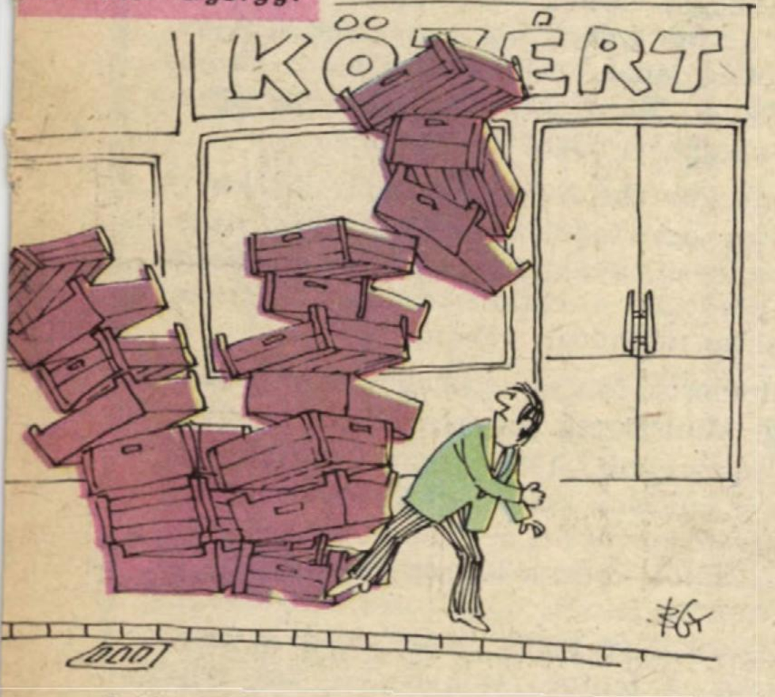
– Masnit kötöttem a kukára.

Hegedűs István:

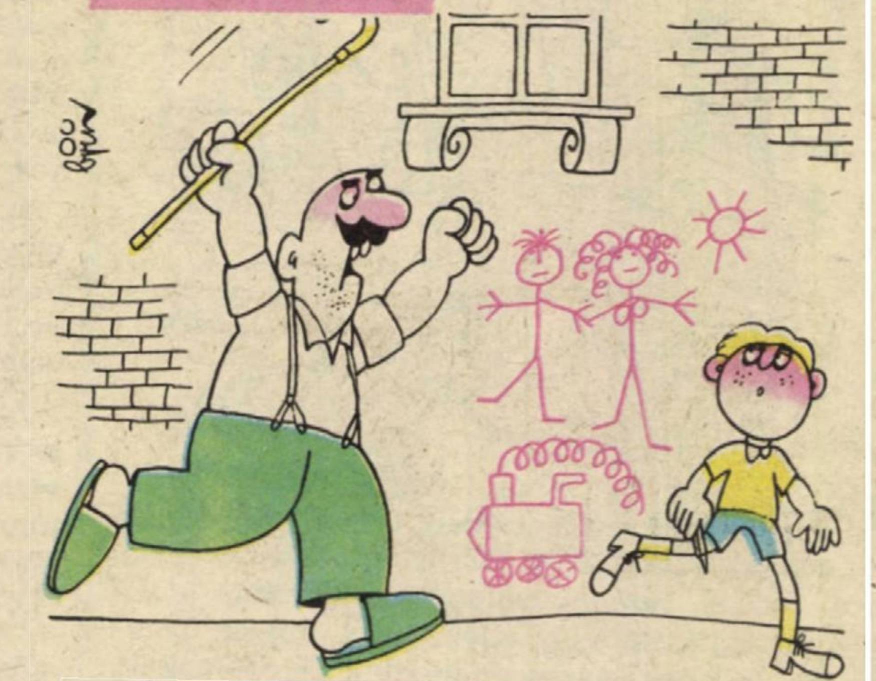
– Tavakat létesítenek a belvárosi gödrökben.

Brenner György:

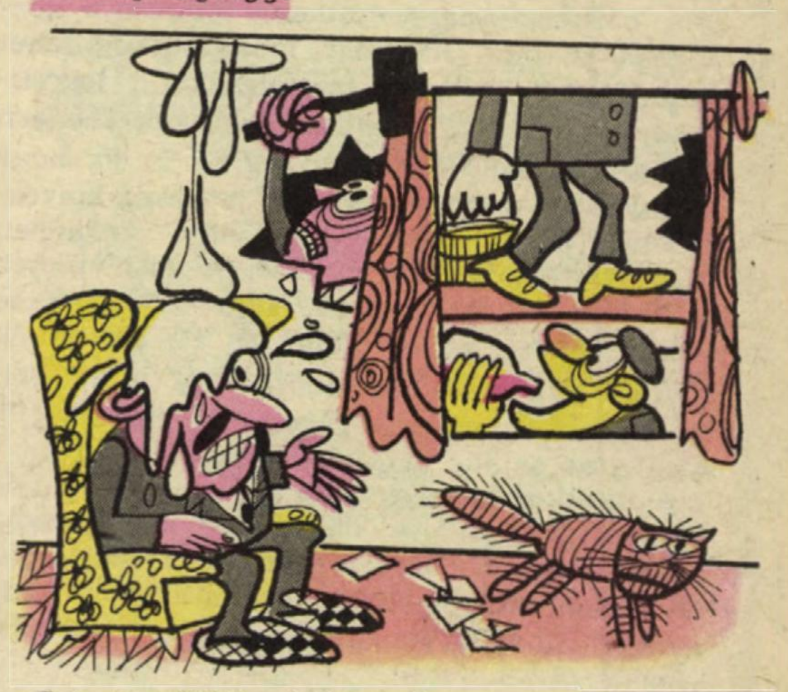
– Eddig még csak csekélységeket...

Balázs-Piri Balázs:

– Gyermekkoromban freskókkal díszítettem a házakat, de elvették a kedvemet.

Fülöp György:

– Zokszó nélkül végigcsináltam egy sortatarozást.

SZILÁNKOK

ÉLELMISZER-ÜZLET

— Géza, tegyen ki a pultra két-három kiló kenyeret! Ne mondják azt, hogy csak italt árulunk...

ANYA CSAK EGY VAN...

— A fiacskám ötven éves. Maholnap felnőtt lesz...

MEGFAKULT SZERELEM

— Ma délelőtt tíz órakor kimegyek a Keleti pályaudvarra. A feleségem érkezik külföldről.

— Bizonyára alig várja már...

— Ellenkezőleg. Azért megyek a Keleti pályaudvarra, mert az ő vonata a Nyugatiba fut be.

HIÚSÁG

— Hány éves ön asszonyom?

— Annyit elárulhatok, hogy a kislányom még óvodába jár.

— Tudom. Mint óvónő.

HARMONIKUS HÁZASSÁG

— Mi a feleségemmel beosztjuk a házimunkát. Egyik nap az anyósom takarít, a másik nap az apósom.

HÍR

Új aranylelőhelyet fedeztek fel egy autó csomagtartójában a vámőrök.

VÁLÓPER

— Szeretem, imádom a feleségemet. Minden vágyam az, hogy boldoggá tegyem. S ennek első feltétele: nélkülem kell élnie...

TERMÉSZETVÉDELEM

— Havi kétezerötszázért alkalmazzuk önt favágói minőségben. Azzal a kikötéssel, hogy egyetlen fát sem szabad kivágnia.

ÖNZETLENSÉG

— Itt nyújtom a segítő kezemet! Tegyen bele egy százast!

DÜHÖS EMBER

— Ha engem felbosszant a főnököm, egykettőre odamondogatok a feleségemnek!

NEMZEDÉKI ELLENTÉT

L. már nemcsak a mai fiatalokat szidja, hanem a holnapiakat is.

BŰVÉSZ-SORS

A bűvész száz nyúlat varázsolt elő a cilinderéből, mire egy néző fitymálóan megjegyezte:

— Vacak, kopott ez a cilinder és a nyulak sem fajtiszta angórák...

FIZETÉSEMELÉS

— Az én fiam szépen halad felfelé. Eddig a havi 2500 forintjából nem adott nekem egy fillért sem, most már a havi 3500-ból nem ad egy vasat sem! — mondotta büszkén egy szülő.

RITKASÁG

Az éremgyűjtő dicsekedve mutatta:

— Gyűjteményem féltett kincse, különleges ritkaság: egy telefontantusz.

Galambos Szilveszter

TANÁCSKOZIK A ZSÜRI

– Az egyik lábán hat ujj van.
Na és? A másikon meg négy.

Paks sosem volt eldobni való hely, mindig lehetett benne halat enni, jó bort inni, vízparton vagy hegyen sütkérezni, de amióta „idejött az atom", itt a világ közepe.

Az istenadta nép természetesen téved, amikor ezt mondja, mert az atom, pontosabban az uránoxid, még nem jött ide, majd csak négy év múlva szállítják, ha elkészül az első erőmű. Az embereket ilyen apróság nem zavarja. Pakson már minden „atomos". Az építkezésen dolgozókat atomosnak nevezik. Atomos a mérnök és atomos az árokásó. A Kishegyen épülő lakótelepet is atomvárosnak keresztelték el, így most igen sajátságos helyzet alakult ki: bár a község még csak álmodik a várossá nyilvánításról, máris van benne egy város. Persze mini város. Egy atomnyi.

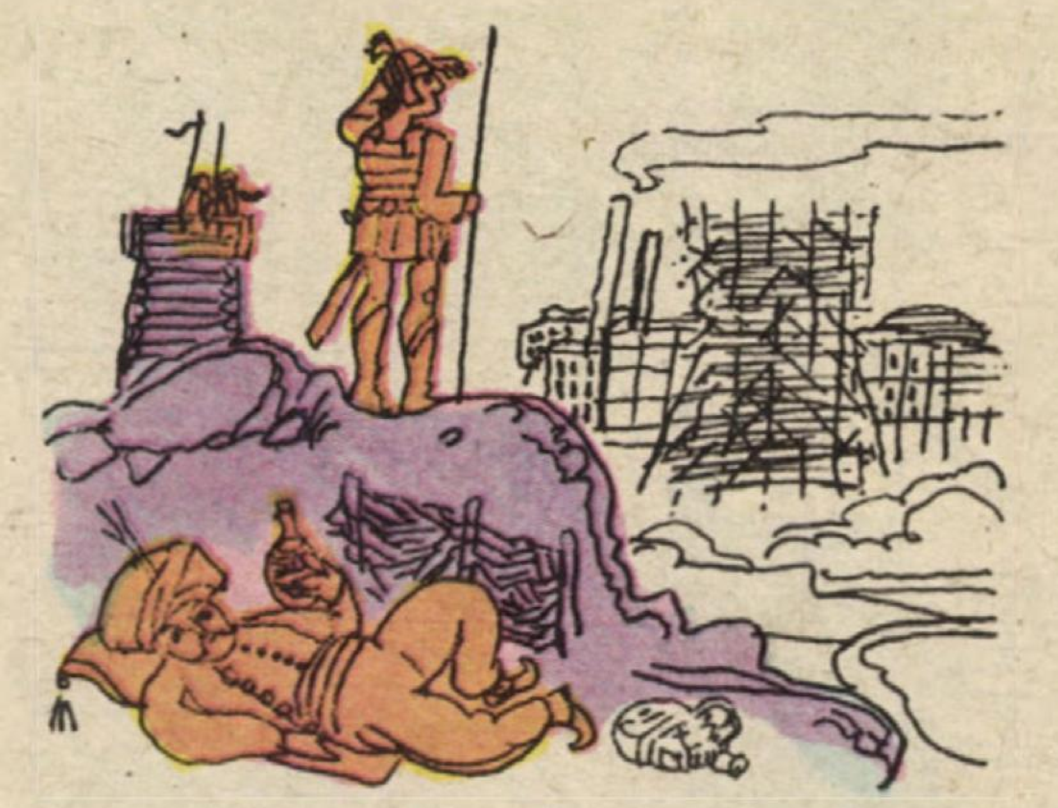
A borzasztó nagy építkezés hatása a községben sokféle. Jó, hogy most mindig lehet kapni húst, jó, hogy lerombolták a legrondább kocsmát és ezen a környéken modern lakótelepet építenek fel, meg az is jó, hogy könnyebben férjhez mennek a paksi lányok, ugyanis az itt dolgozó katonák szemében olyan kedvesek, mint a cukor. Sokat elvisznek a fiúk a leszerelés után. Vagy lehorgonyoznak a lányok szoknyájánál és Pakson élnek majd, amíg csak száguldozni tud a neutron az erőművek fűtőanyagában. Ha minden jól megy, ez az idő eltart kétezerhúszig.

A múltkor beszélgettem egy Balaton-vidéki katonafiúval, azt mondta, van egy komoly nője Pakson, és meg is mutatta a fényképét, láthattam, milyen határozottan öleli a lány nyakát. A helyzet valóban komolynak látszik.

Na most. Nem jó például, hogy a községi tanácsnál nincs elnökhelyettesi beosztás, és nem is engedélyeznek ilyen státuszt, annak ellenére, hogy az elnök, Oláh Mihály nyakig van ügyekkel a sok tárgyalás és egyéb fejlesztési munka miatt. Az ok az elutasításra: Paks nem város, csak nagyközség, itt elég az elnök is.

Nem jó, nem jó minden este a kapuba kiállni, főleg a mellékutcákon, mivelhogy a járdán kerékpároznak, sőt motoroznak, kövesút hiányában, és esetleg rágördülnek az emberlánya lábfejére.

Aki albérletet keres, ne Paksra jöjjön. A korábban atomnyi árak molekulányira duzzadtak. Jártam egy öregasszonynál, világcsúcsot állított fel: 700 forintért adná ki a földes és teljesen üres szoba-konyháját. Nincs

a penészes rezidenciában semmi az égvilágon, csak egy sereg szárnyas hangya.

Pakson mindig zajlott az élet. Már a római légiósok felfedezték, hogy milyen pompás dombok magasodnak itt a Duna mellett, fölmásztak a legnagyobbikra és nem is jöttek le, amíg a birodalom meg nem bukott. A törökök pedig a bor áldozatai lettek. Átutazóban beszívtak egy-két pofa kadarkát, aztán képtelenek voltak tovább menni, évtizedekig vedeltek, palánk mögé bújva. Hiába, a paksi lösz nem lőrét terem.

Valószínűleg Mária Terézia az egyetlen nevezetes és hivatlan vendég, aki keveset időzött a községben, a kaszinónak titulált terebélyes épületben szállt meg. Talán az vonzotta a hölgyet, milyen jó nagy a ház, lehetett benne nyújtózkodni. Napjainkban a helyreállítását nyújtják a Béke szállóvá vedlett kaszinónak, a vakolata egészen jól levedlett már, öt-hat év óta düledezik, tilos a közelébe menni. De lebontani sem szabad, mert műemlék.

A másik építészet remeklés a múltból egy temető. Egy pincesor két présháza között van. Nem a kapuban rakták ki a „FELTÁMADUNK"-at, hanem ott díszeleg a présházak elején, hatalmas rozsdás betűivel. Persze, aki bekap egy pohár bort a napi gondok után, biztos feltámad a temető mellett. Ha meg sokat iszik, akkor is eléri a feltámadás szent pillanata — másnap reggel.

Az atomvárosban épített szép presszó megnyitásáig a halászcsárda volt a legjobb szórakozóhely. Persze lehet, hogy még most is az. Sárközi Dezső és társai nagy hangulatkeltők. A harmonikás-zongorista Dezső eldicsekedett: miniszterhelyettestől püspökig mindenféle vendégük akad. De most baj van. Valaki ellopta a bőgőt. Hetek óta keresik. A Dezső nem az a fajta ember, aki kétségbeesik. Ajánlotta kollégájának, hegedűt fogjon a kezébe és cincogjon. Majd azt mondják a vendégeknek, kimosták a bőgőt és összement.

Hosszú idő óta a legötletesebb kirakat a községben egy fodrászaté. Női fejek láthatók fényképen, különböző frizurákkal ékesítve, s közöttük a csábító szöveg: „Rántani való csirke állandóan vehető."

Az atomosok megjelenésével mozgalmasabb a világ. Miniszterek jönnek Paksra. A Televízió visszaszámlál 1980-ig, oly buzgalommal, mintha ő indítaná majd az erőművet, de már első adásnál bedöglött az idehozott három kamerából kettő. Épül a község kenyérgyára és a népek előre félnek, hogy rossz kenyeret fog sütni. Deszkát és téglát fújtak meg a vasútállomáson. A főutca járdáját feltörték teljes hosszúságában, kábelfektetés miatt, és csak két hónap múlva temették be az árkot.

Szerintem ezek a városiasodás markáns bizonyítékai.

Gemenci József

VÍZIÓ

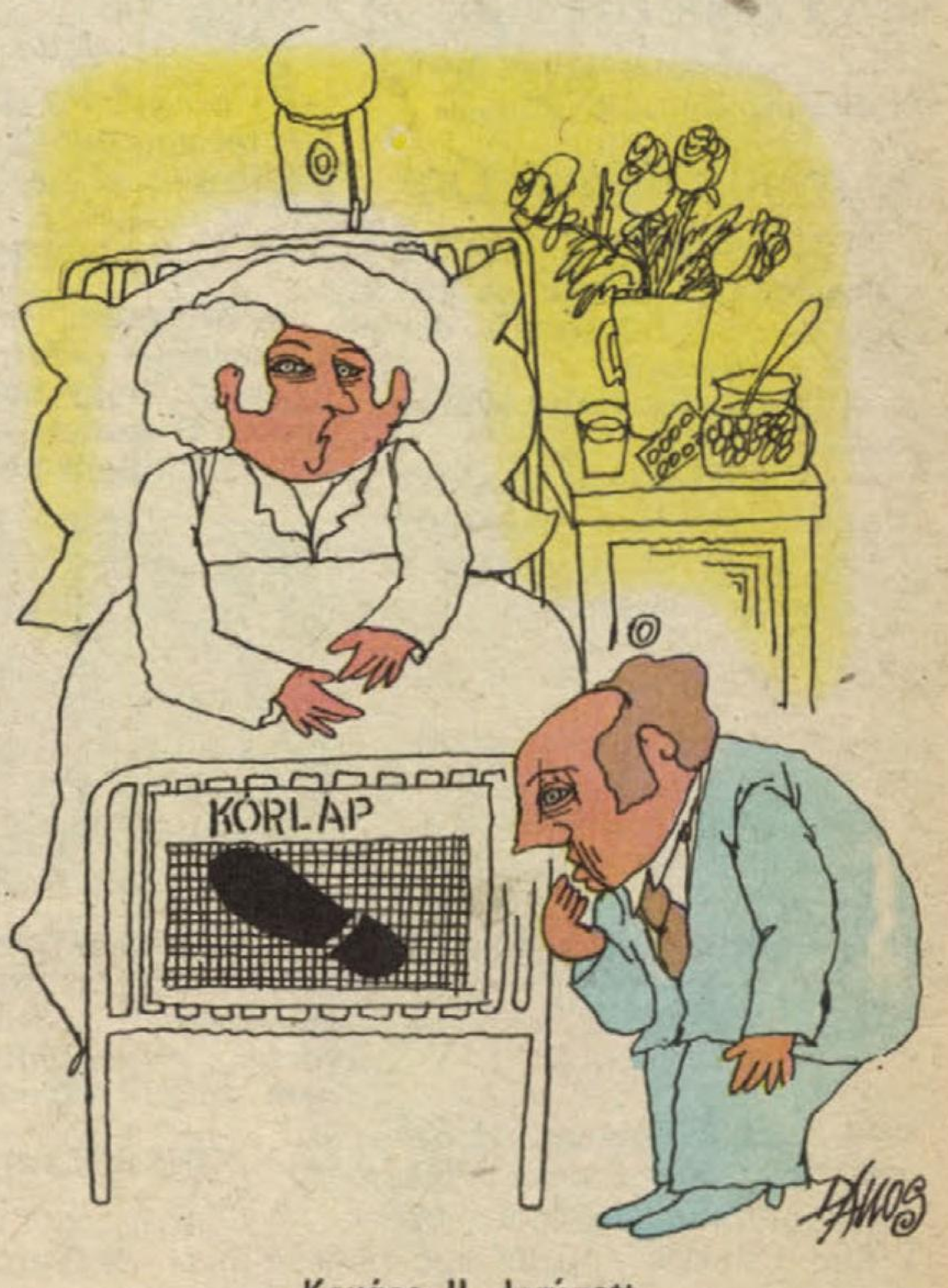

GYÁVASÁG

– Előbb te mérd le magad. Én félek!

SPORTKÓRHÁZBAN

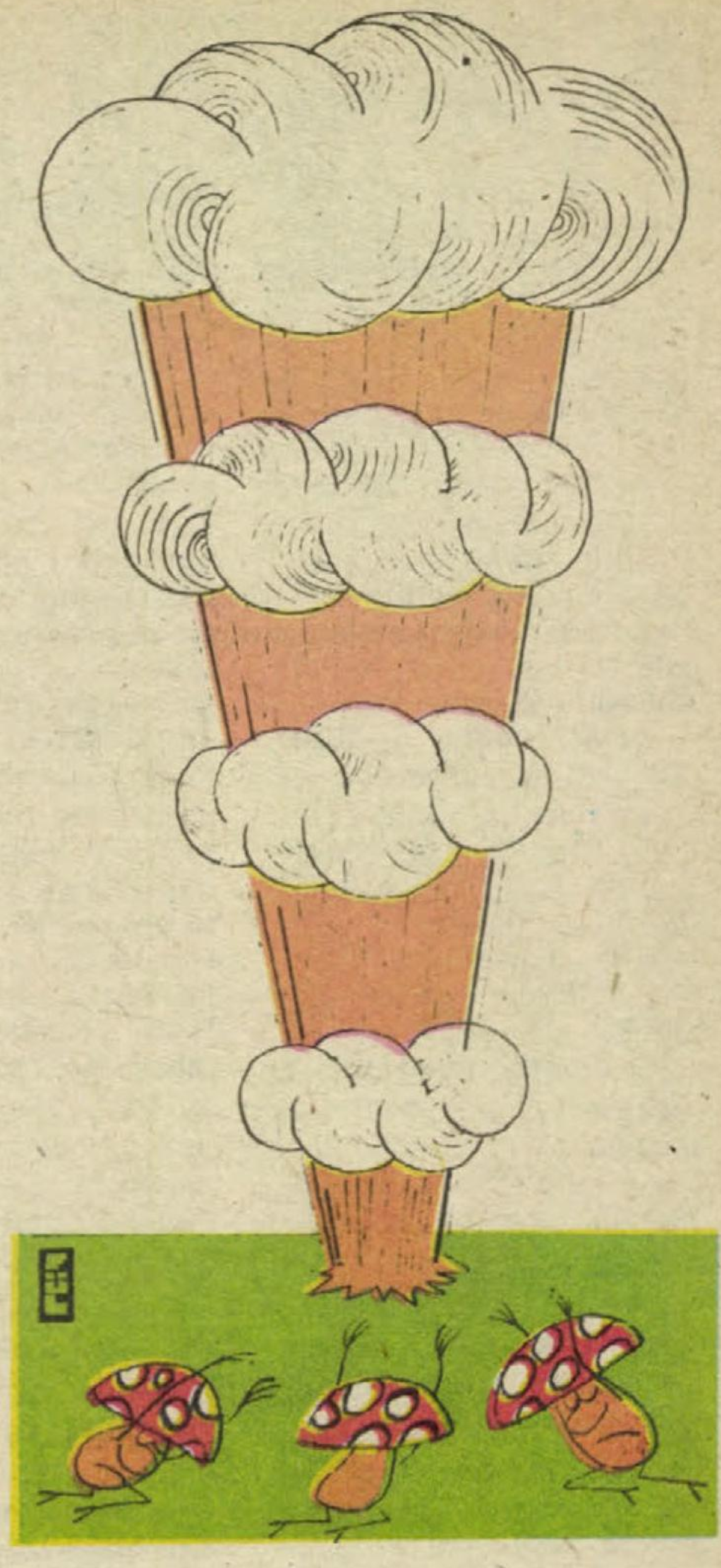

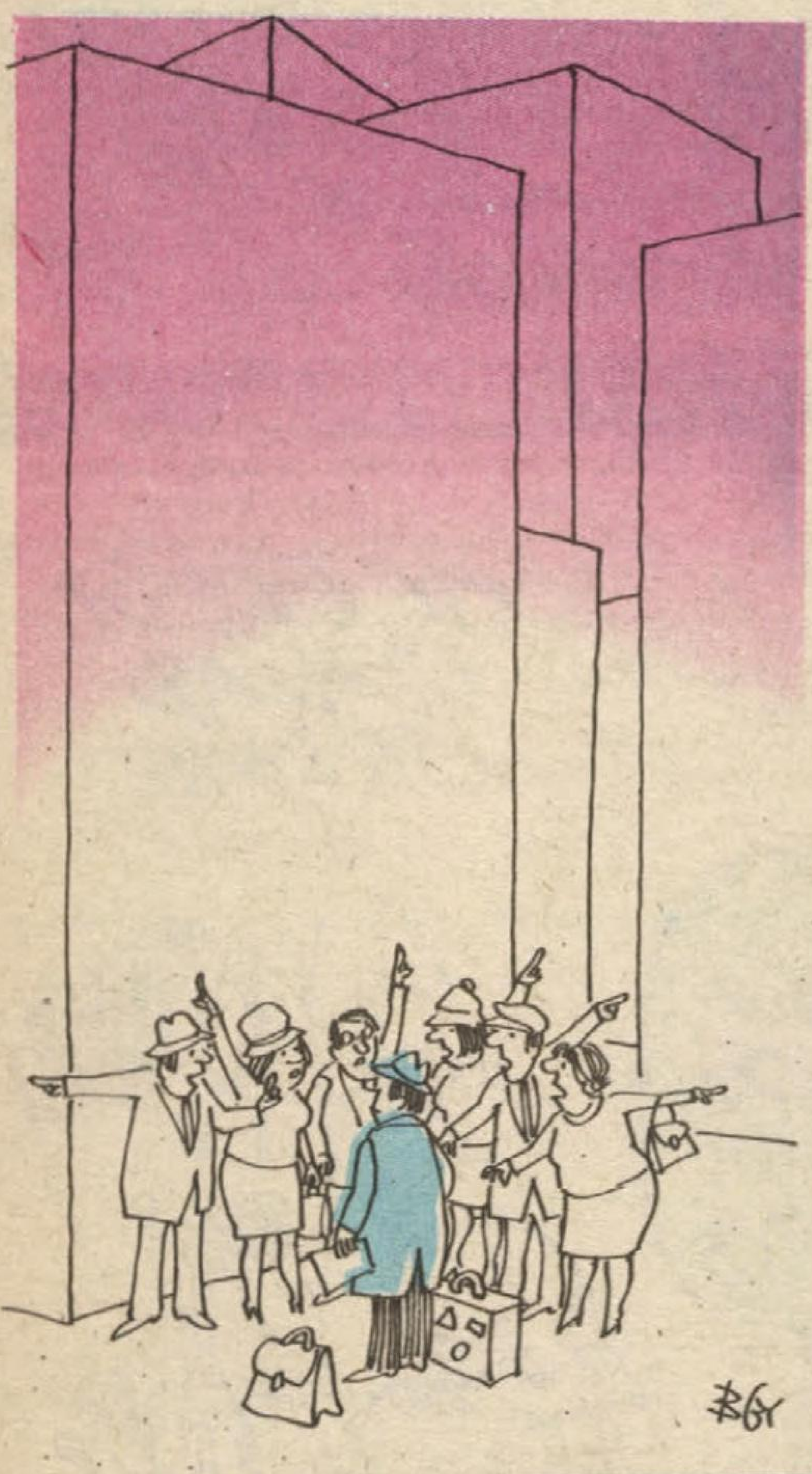
– Kovács II. lerúgott.

IDEGEN

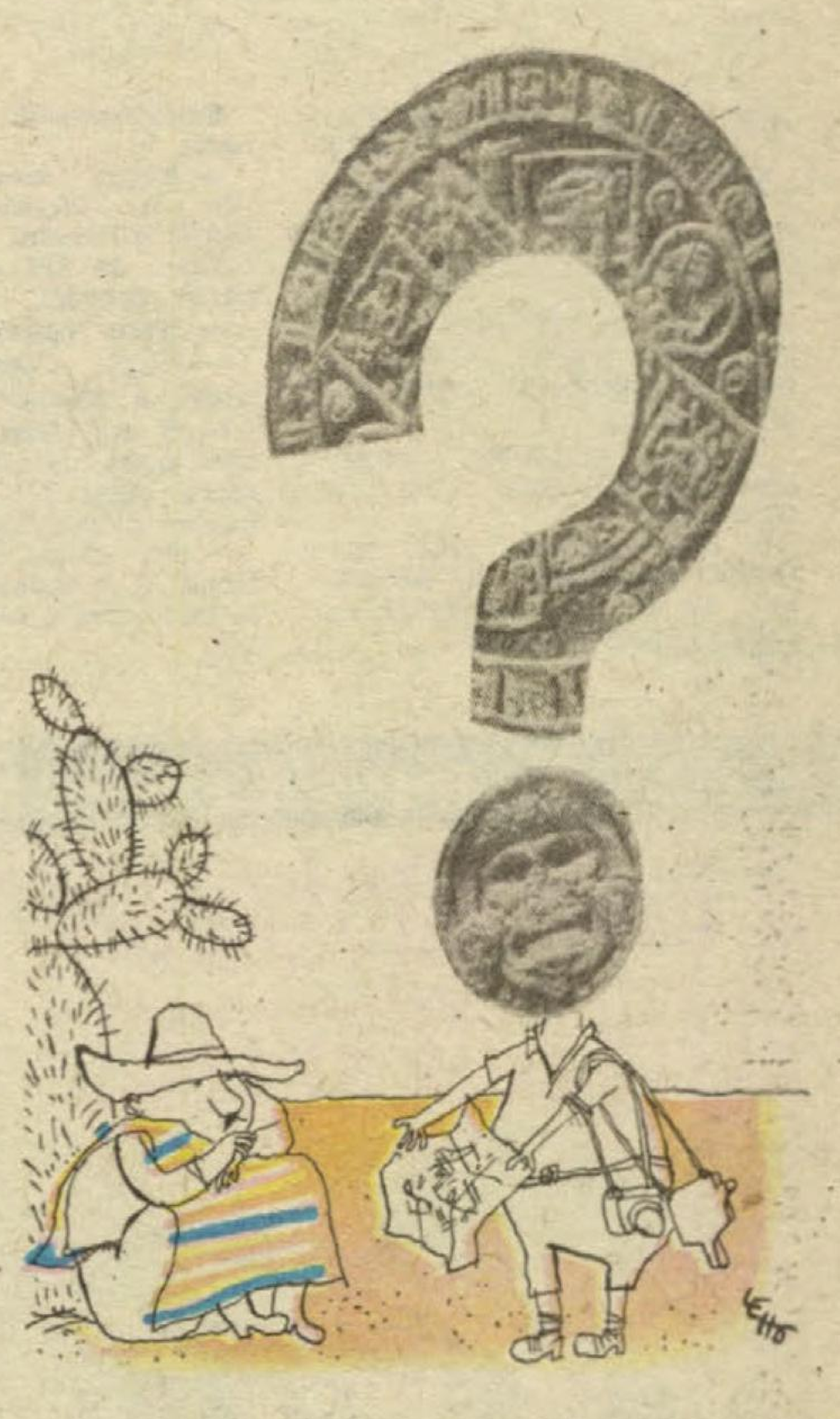

DALLOS, HEGEDŰS, FÜLÖP, BRENNER, VÁRNAI, LEHOCZKI, SAJDIK

Anyai szív

Tegnap, hazafelé menet, felugrottam nemrég nősült barátomhoz, Stég Lajoshoz. Felesége, Magdi nyitott ajtót, Lajos nem volt otthon.

— Miért vagy dühös? — kérdeztem tőle, mert láttam, hogy majd kiugrik a bőréből.

— Mert bablevest főzök füstölt csülökkel — mondta Magdi.

— Mi ebben a dühítő? — érdeklődtem, és követtem a konyhába.

— Először az, hogy utálok főzni, másodszor az, hogy utálom a bablevest füstölt csülökkel.

— Akkor miért főzöl?

— Azért, mert ma a drágalátos anyósom jön hozzánk.

— Aki szereti a bablevest, füstölt csülökkel...

— Tévedsz. Ő is utálja — mondta, és beántotta a bablevest —, de a kedves fiacskája, az én drága férjem szereti. Ezt pedig ő is tudja. És tudod, milyen az anyai szív?

— Milyen?

— Elmondom. Talán tudsz róla, hogy nem vezetünk nagy háztartást, mert szerintem felesleges. Lajos az intézetben, én pedig a hivatalban ebédelek, délben minden nap meleg ételt eszünk, és ezért esténként inkább csak hideg vacsorát készítek. De ha én ma este, amikor az anyósom meglátogat, hideg vacsorát adnék Lajosnak, akkor az ő anyai szíve úgy érezné, hogy a drága gyermeke mellettem éhezik, márpedig ő nem azért nevelte, babusgatta, etette csecsemőkorától mostanáig, miközben éjszaka font, nappal mosott, hogy szegény Lajos most mellettem legyöngüljön. Érted már? Hát nekem ne sajnálja az anyósom Lajost és ne panaszkodjon a rokonságnak, hogy szegény Lajoskának ezt kellett megélnie, hogy éhezik egy egészséges fiatalasszony mellett, azért, mert nekem derogál a főzés.

— Most már értem. Ezek szerint te nem is Lajosnak, hanem az anyósodnak főzöl, aki utálja a bablevest füstölt csülökkel, ellentétben Lajossal, aki imádja a bablevest füstölt csülökkel.

— Stimmel. Mert én nem törődöm Lajossal, mert Lajos azt eszik, amit lát, viszont az anyósom azt látja, amit Lajos eszik. Mert ilyen az anyai szív.

Ekkor érkezett meg Lajos, aki a nyakamba borult és behurcolt a szobába. — Öregem, maradj nálunk vacsorára. Magdi isteni bablevest főz füstölt csülökkel — mondta.

— Köszönöm — szabadkoztam —, nagyon szívesen maradnék, mert szeretem, de nem akarlak zavarni téged és édesanyádat.

— Édesanyámat? — csodálkozott Lajos.

— Magdi az édesanyádat várja.

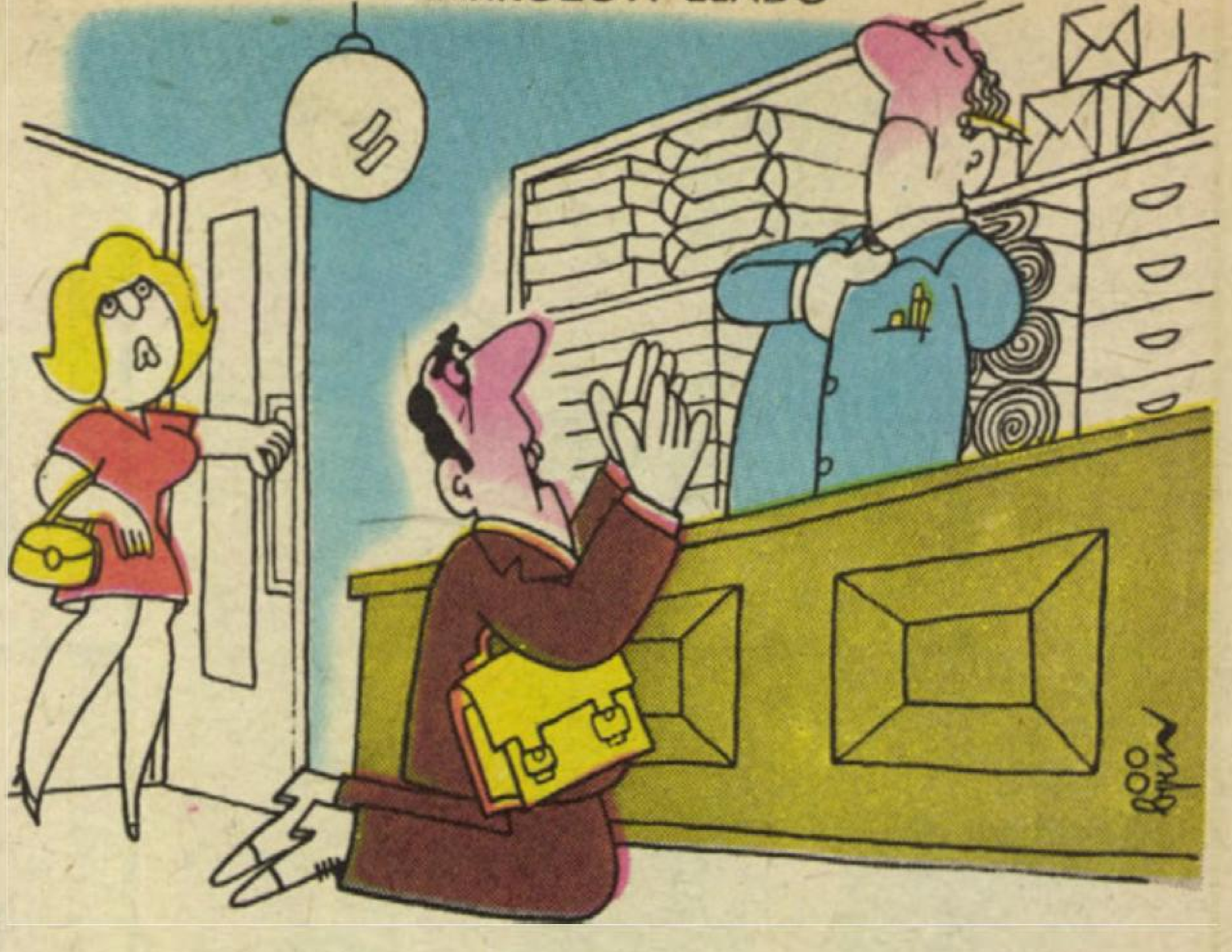
— Ugyan, öregem! Először is az túlzás, hogy várja, másodszor anyu nem is jön, csak én lódítottam Magdinak, hogy ma este feljön hozzánk.

— Miért?

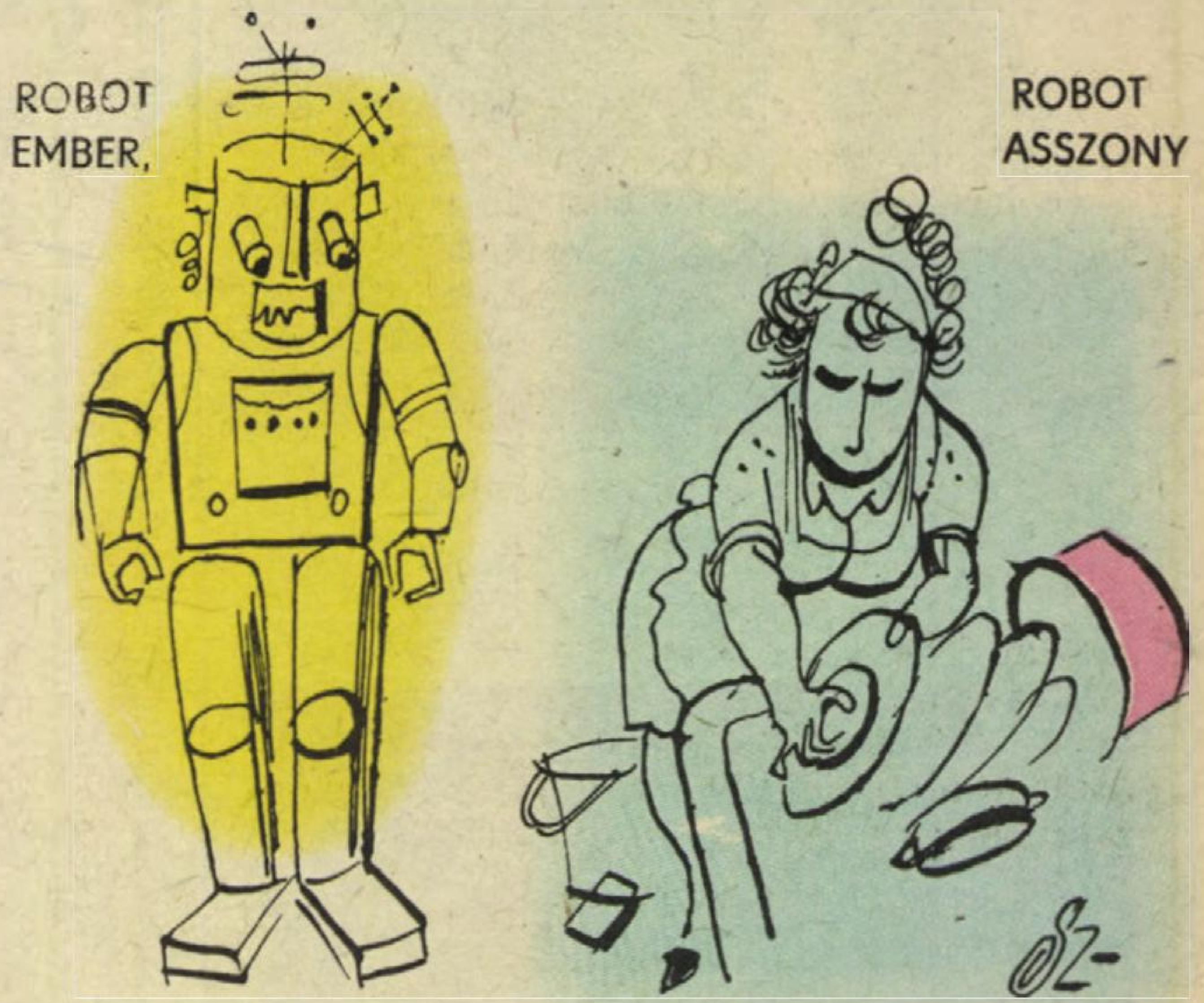
Kéjesen beleszagolt a levegőbe és úgy válaszolt: — Mert akartam enni egy jó bablevest füstölt csülökkel.

Miklósi Ottó

ZÁRKÓZOTT ELADÓ

– Könyörgök, árulja el végre, miért nem vagyok magának szimpatikus?

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

Ökölvívó mérkőzésen, a második menet után, az egyik bokszoló megkérdi az edzőjét:

— Mit gondolsz, megnyerhetem még ezt a meccset?

— Hát persze. Ha így fogsz csapkodni a kezeddel, az ellenfél megfázik és tüdőgyulladást kap...

Filmrendező a statisztának:

— Maga most lefekszik ide a vágányokra. Jön majd a vonat, nagy sebességgel és fél méterre magától megáll.

— Nem vállalom. Félek.

— Nagy összeget kap ezért a jelenetért!

— S mi lesz, ha a vonat nem áll meg fél méterre tőlem? — kérdi idegesen a statiszta.

— Az sem nagy baj — feleli a rendező —, akkor a jelenetet kivágjuk a filmből.

KÉSZ CIRKUSZ

Interjú a Fővárosi Nagycirkusz igazgatójával, Ötvös Gábornéval. (IFJÚSÁGI MAGAZIN szeptemberi száma.)

— Mennyi a Fővárosi Nagycirkusz dotációja?

— Semmi. Mi ellátjuk magunkat, a műsorok bevételei fedezik a műsorok költségeit.

*

Interjú a Magyar Cirkusz és Varieté Vállalat művészeti vezetőjével, Karády Bélával. (Népszabadság, október 15.)

— De az állam nyilván közvetlen módon is mecénása a cirkuszművészetnek.

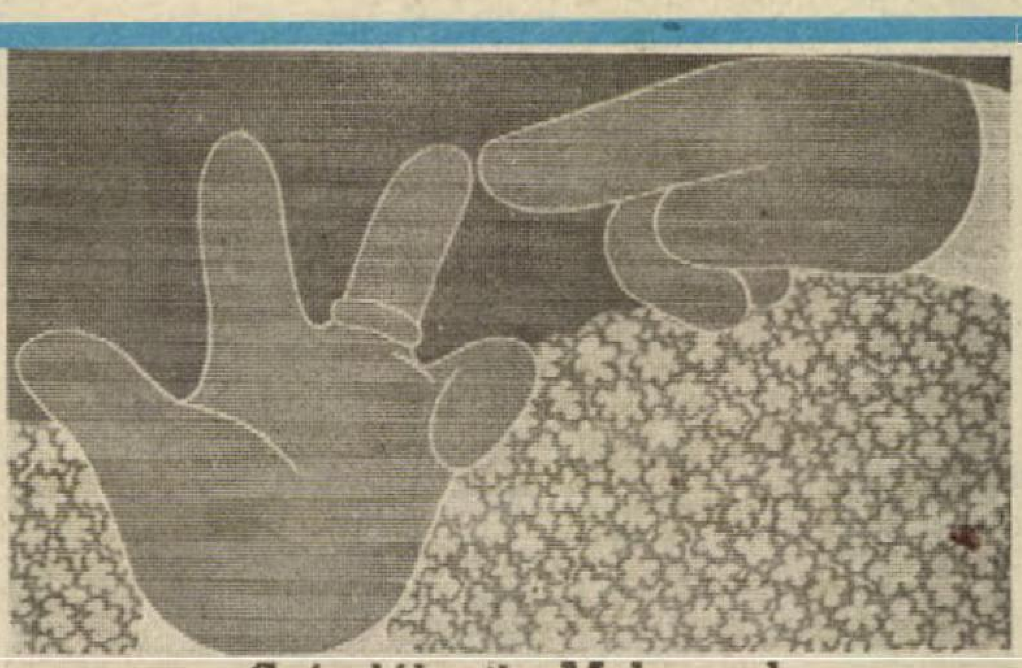
— E nélkül az állami „beavatkozás" nélkül a cirkuszjegy megfizethetetlenül drága lenne. A mi esetünkben is pontosan az a helyzet, mint a színházaknál, a könyvkiadásban, a kulturális élet más szektoraiban. Amikor a néző a cirkusz pénztáránál egy-egy jó jegyért 25—30 forintot kifizet, aligha gondol arra, hogy az állam, mint mecénás, majdnem ugyanekkora összeget helyez oda a pénze mellé.

*

Mint pesti cirkuszlátogató magyar állampolgár, végül is szeretném tudni, hogy kedvelt szórakozásom számláját magam fizetem-e, avagy honfitársaim áldozatvállalása segít-e úri passziómhoz?

Gyapay Iván

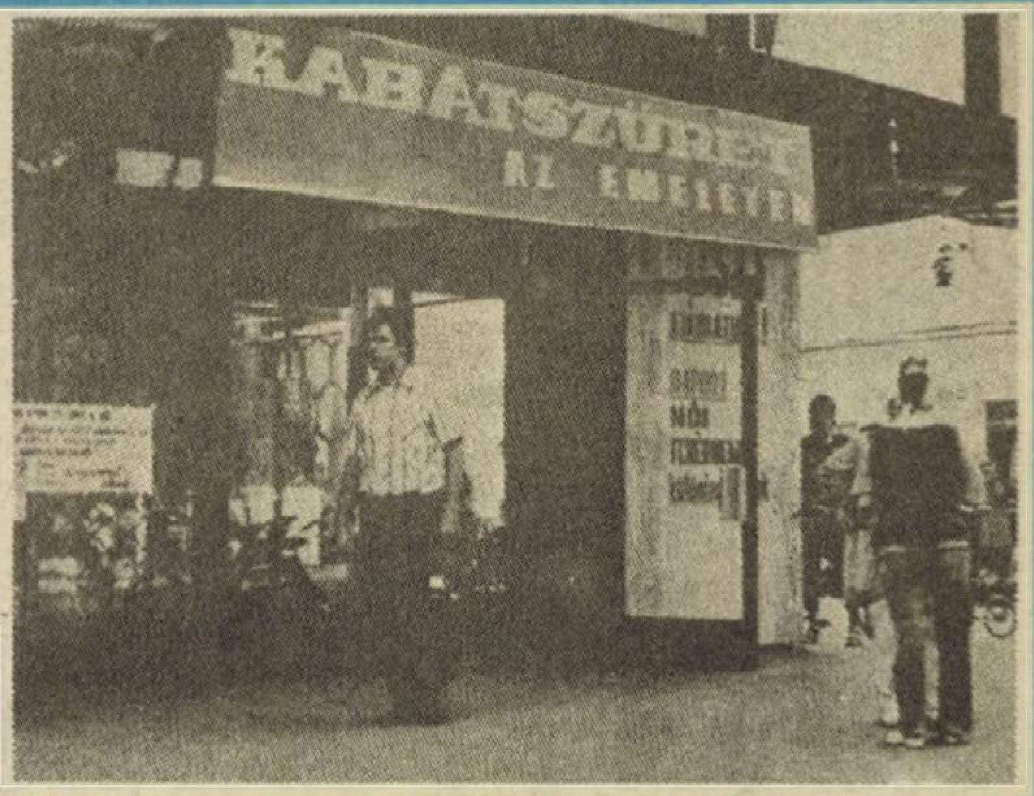
TÜCSÖK és BOGÁR

Számlálgatja Mehemed
Hányfélék a tehenek.

S számlálták a tehenek:
„Négy ujjad van, Mehemed!"

(A „Török és a tehenek" című diafilmben fedezte fel Apor Péter, miskolci olvasónk)

A földszinten meg talán mellényeket aratnak.

(A Halasi Hírek c. lapból ollózta Erdész Gusztáv)

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig honoráljuk.

De hiszen így rettenetesen felfázhat a nadrágot viselő farmer!

(Egerben fényképezte Árva Márta)

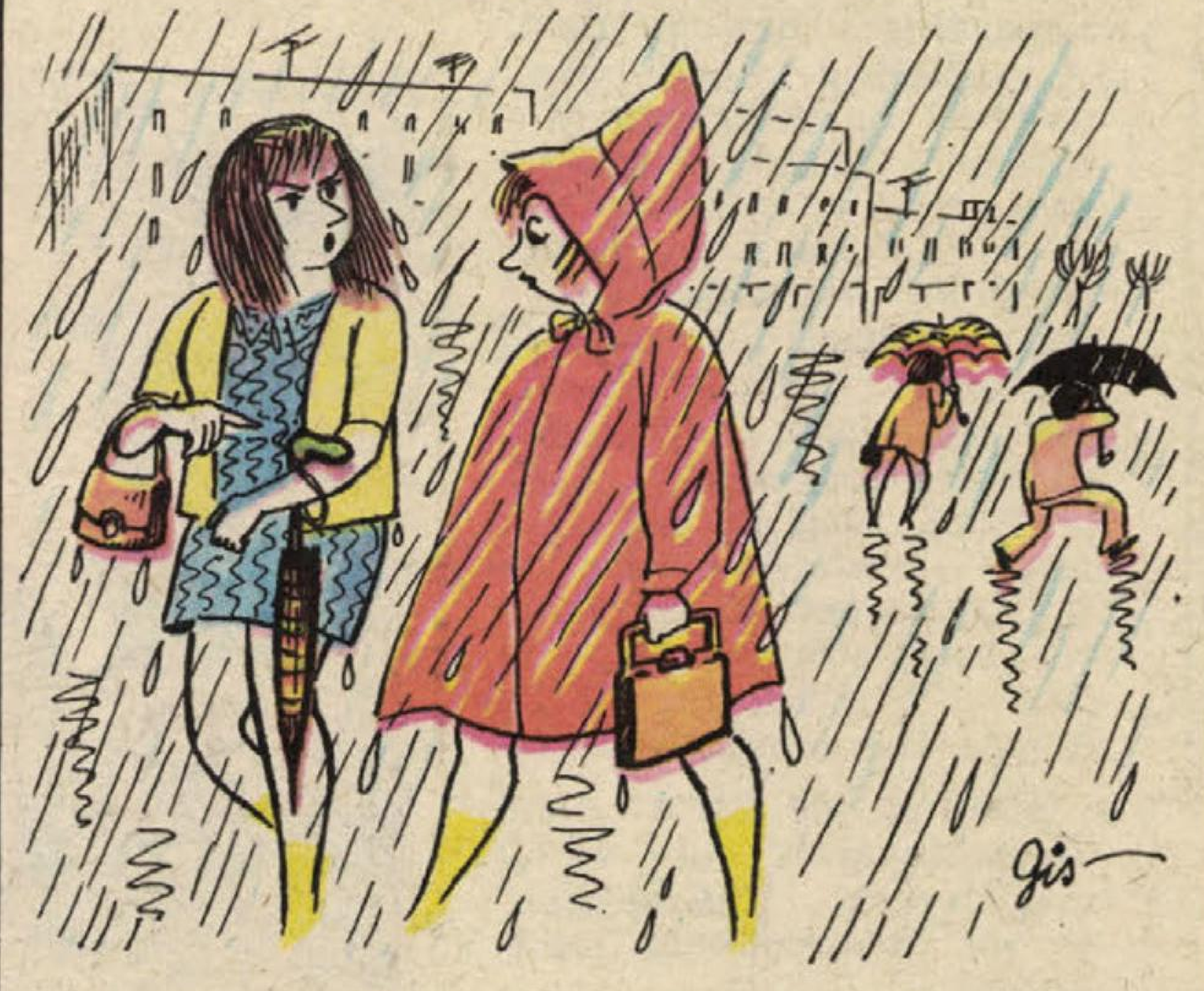
Parkírozóhely — gázlómadaraknak!

(Győrött fotózta Bolla Sándor)

ABSZOLÚT HALLÁS

TAKARÉKOS NŐ

— Nem fogom eláztatni a vadonatúj ernyőmet...

MŰVÉSZ-ALKAT

START

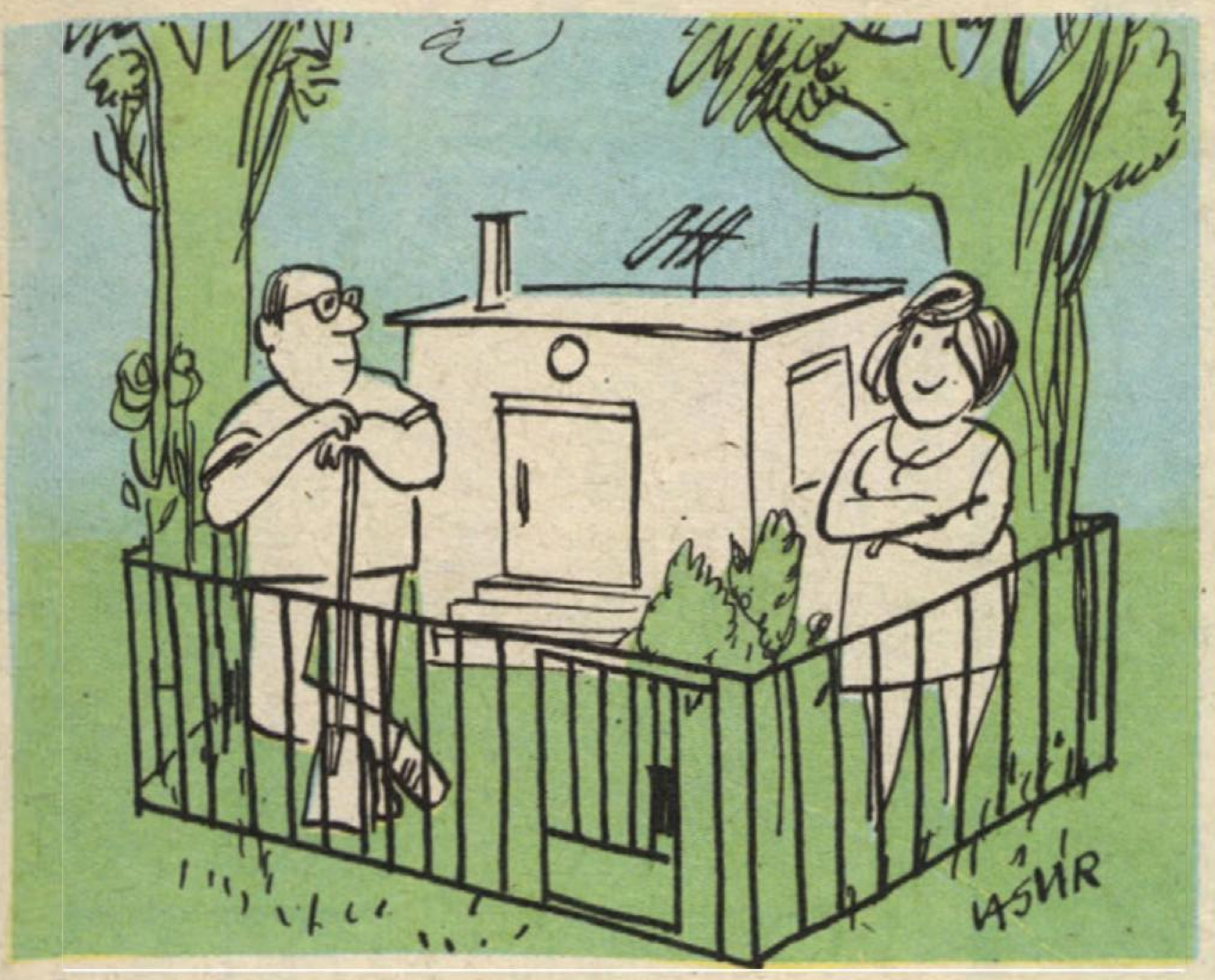
Itt levágandó!

Ez a küldemény bérmentesítés nélkül adható fel

POSTAHIVATAL

HELYBEN

AZ EMBER TRAGÉDIÁJA XLV.

„Mit képes tenni az arasznyi lét?" (Madách)

DERÉK FÉRJ

– Ne fáraszd magad, anyukám, ma vendéglőben vacsorázunk!

SEGÍTSÉG, hangyák!

Bajaim forrása látszólag teljesen magánjellegű, de mert találkozik a közérdekkel, ezért elmondanom talán nem merő privatizálás.

A hangyákkal akadt össze ütközésem. Kellemes, távfűtéses lakásomban jó másfél esztendeje jelentek meg a szorgos rovarok, miket azelőtt csak erdei kirándulásaimról volt szerencsém ismerni. Egyszercsak jöttek csapatostul, rajvonalban és kezdtek ide-oda grasszálni a konyhában meg az éléskamrában, a maguk legtermészetesebb módján. Dermedten néztem őket. Valahogy így érezhettek az elpuhult rómaiak, amikor határainkon betörtek a gótok és a gepidák.

Történelmi hasonlatoknál maradva, inkább a „beszivárgás" kifejezést kellene használnom. Csak úgy megérkeztek minden előzetes bejelentés, útlevél, vagy vizum nélkül, nem törődve azzal, hogy semmi keresnivalójuk sincs egy korszerű bérház negyedik emeletén.

Persze — beleesvén a liberális, jóhiszemű emberek ősi hibájába — először nem vettem őket komolyan, Pity, pit... Agyonnyomogattam a szemtelenebbjét, majd csak hírül viszik a többieknek, hogy itt nem lehet büntetlenül határsértést elkövetni. Csakhogy elszánt ellenséggel volt dolgom, amely kimeríthetetlen tartalékokkal rendelkezett.

Jószerivel nem is lehetett hangyáknak nevezni őket. A szabadban látható rokonaiknak miniatürizált változatai voltak, szabad szemmel alig láthatók. Elő a modern technikát, a kemikáliák változatos seregét! Manapság már sokezer hektáros szántóföldeket, gyümölcsösöket egycsapásra megszabadítanak a kártevőktől. Elég ha helikopterről szétfecskendezik a rafinált rovarirtó szereket. Ha helikopterem nincs is, van Chemotoxom, Flytoxom. Nesze nektek!

Eltűntek, de három napi fegyvernyugvás után újból megjelentek. Vidámabban és magabiztosabban, mint azelőtt.

Ekkor tértem át a trópusi életmódra. A kenyeret nylonzacskóba helyeztem és felakasztottam az ablakkilincsre, ahogy olvasmányaim szerint Szumatrában és Borneoban szokásos. A szalámit, kolbászt, zs. nórra fűztem. A cukortartót vízzel teli edénybe állítottam. Budapest, 1975, negyedik emelet.

Ez hatott. Néhány nap múlva a lakás egy távoleső sarkában olvastam Thomas Mann Varázshegyét. Settembrini és Naphta szellemi párviadalának két bekezdése között a könyv lapján egy hangya mászott végig. A konyha és a spájz már kevés neki. Kultúrálódnak a fiúk.

Mindazonáltal a testi élvezetekről sem mondtak le. Látom őket a konyhában és a kamrában is, de expanziós politikájuk új életterek felé vezeti őket. Előfordultak már a fehérneműs szekrényben, az íróasztalon, sőt a tévé képernyőjén is.

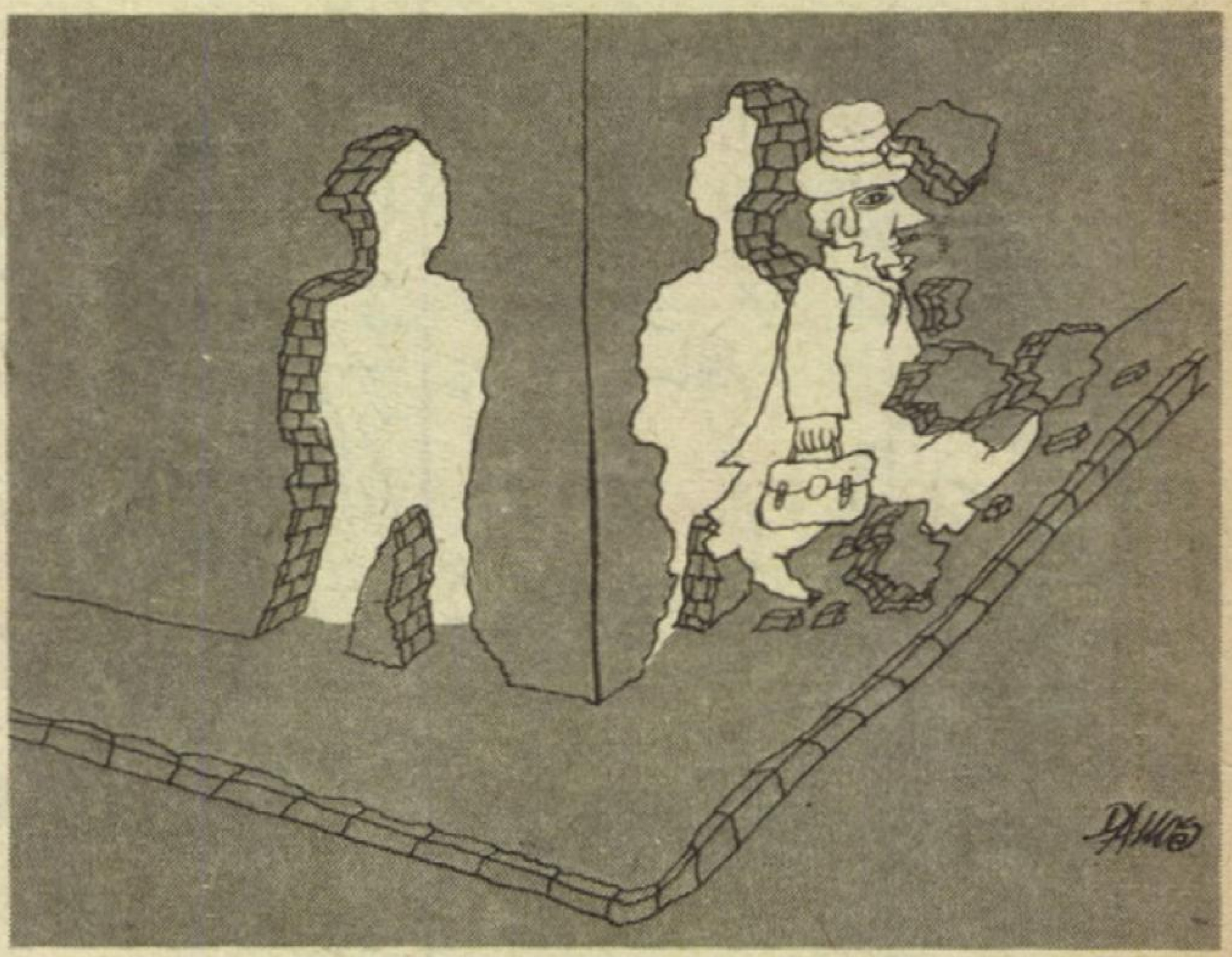
Mivel tapasztalataim egyeztek a ház többi lakójának észleleteivel, elhatároztuk, hogy közös akciót kezdeményezünk. Hazánkban a dolgok struktúrájánál fogva, minden ügy valahová tartozik. Mindennek van felelőse: vállalat, intézmény, minisztérium. No de kire tartozik az elhangyásodás? A KÖJÁL illetéktelennek nyilvánította magát. Ők csak romlott kolbásszal, szalmonellával, patkánnyal, csótánnyal foglalkoznak. Hangya-részlegük nincs. Az IKV csak azért felel, ami a falon belül van. A hangyák a falon kívül vannak. A hangyák állítólag a távfűtés csövein jönnek fel. De a távfűtőket csak a fűtés érdekli.

Az olvasó nyilván arra kíváncsi, mi a helyzet azóta. Ugyanaz. Illetve reménykedünk. Talán csak megnőnek egyszer ezek a kis állatok, elérik a patkány, jobbik esetben az oroszlán méretét. Akkor már közvetlen életveszélyről lesz szó. És akkor egyszerűen felcsöngetjük a mentőket, vagy a tűzoltókat.

Nincs véletlenül valami hatásos hangyairtójuk, vagy netán hangyanövesztő szerük?

Novobáczky Sándor

ŐSZI KÖD

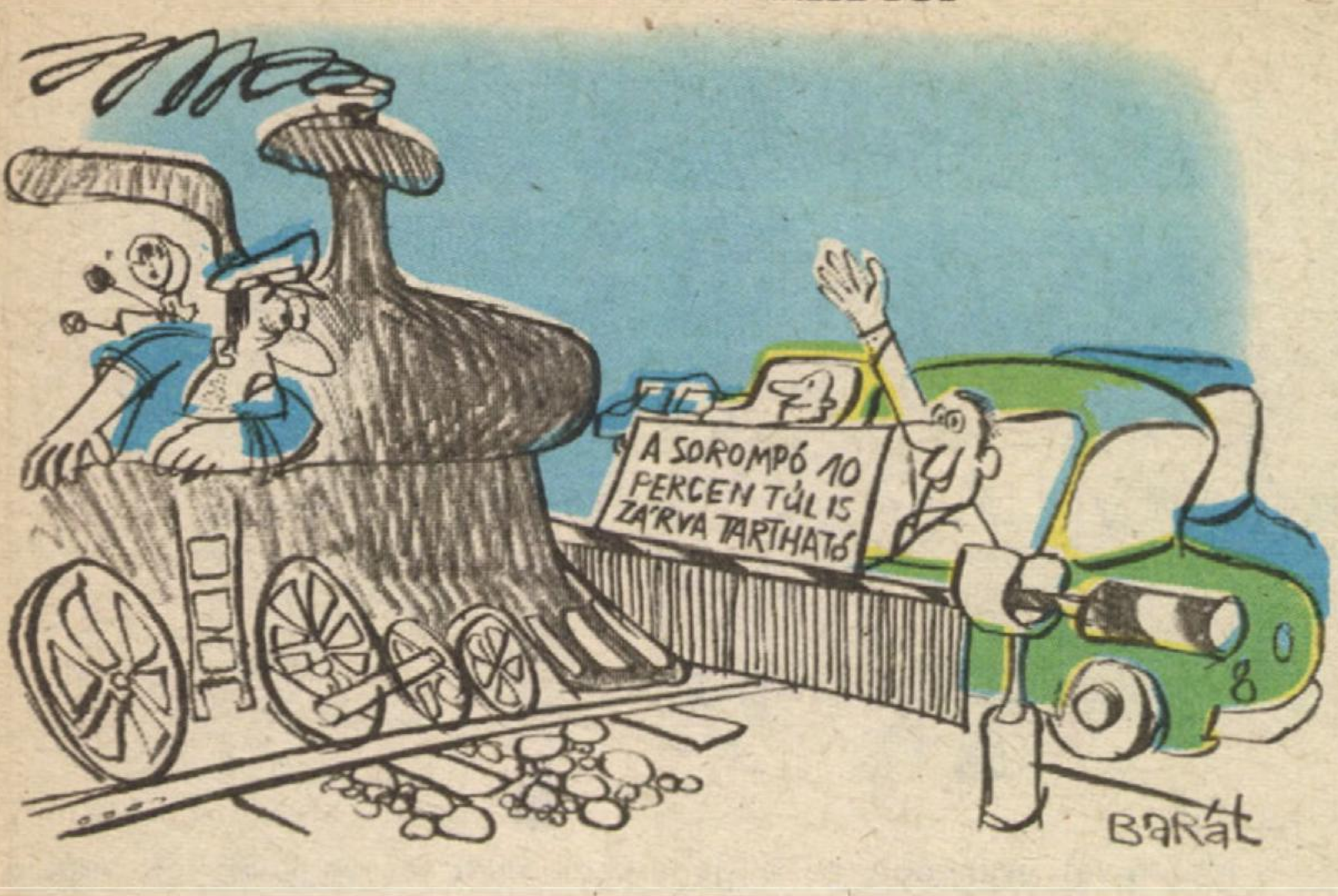

FORGALMAS NAP

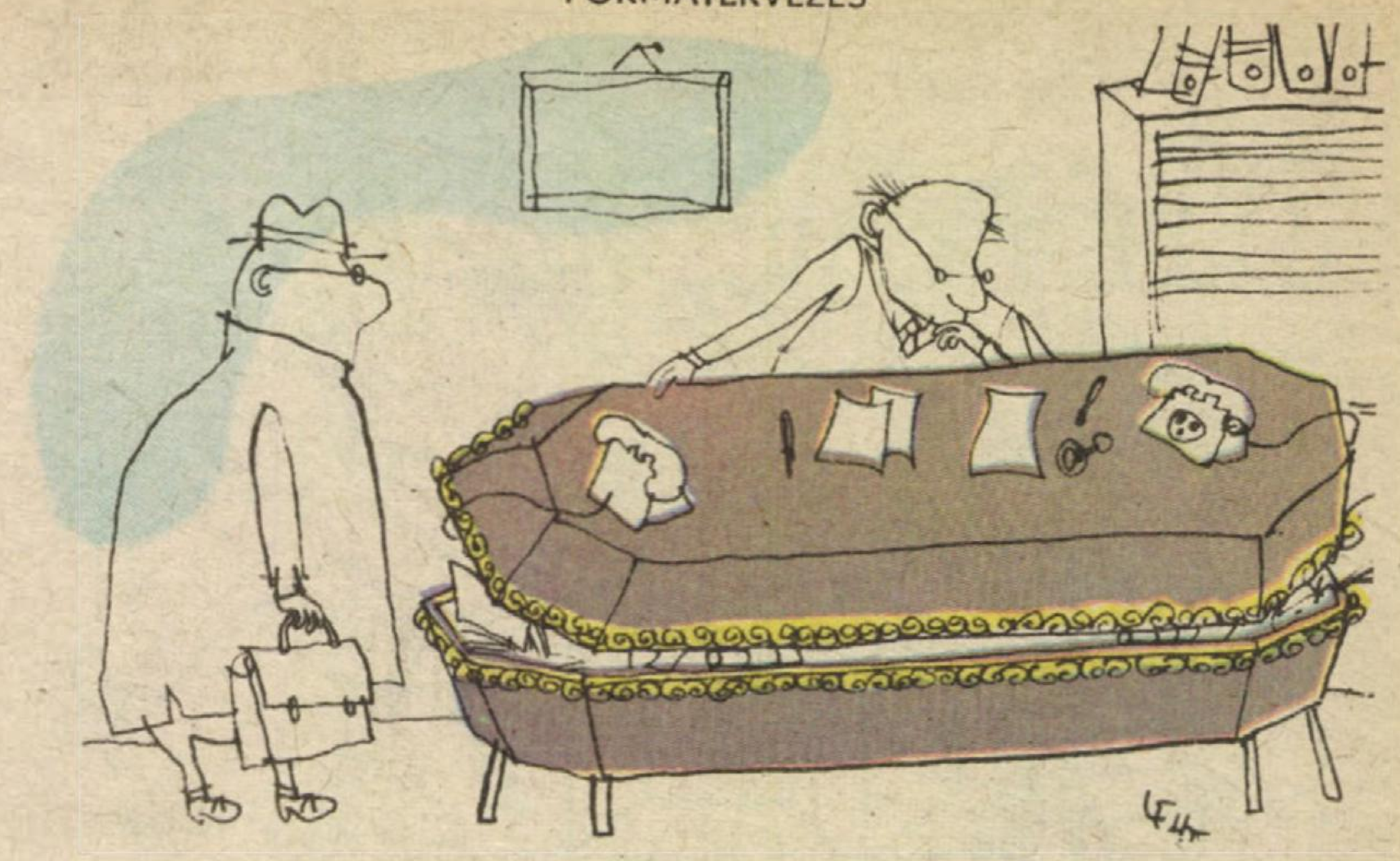

– Bocsánat, de ebben az ügyben már vannak látogatóim ...

AMI KIMARADT A KRESZ-BŐL

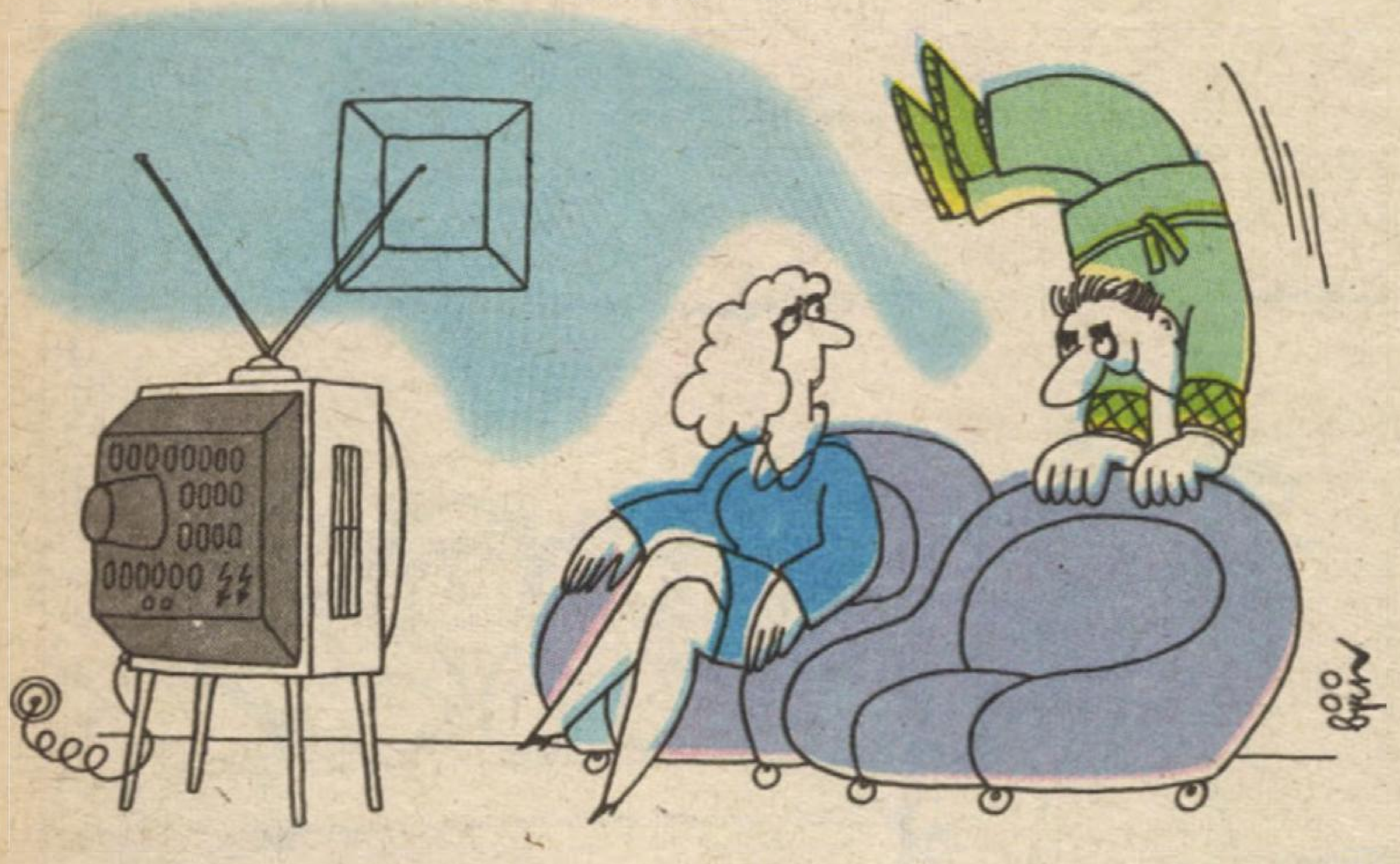

FORMATERVEZÉS

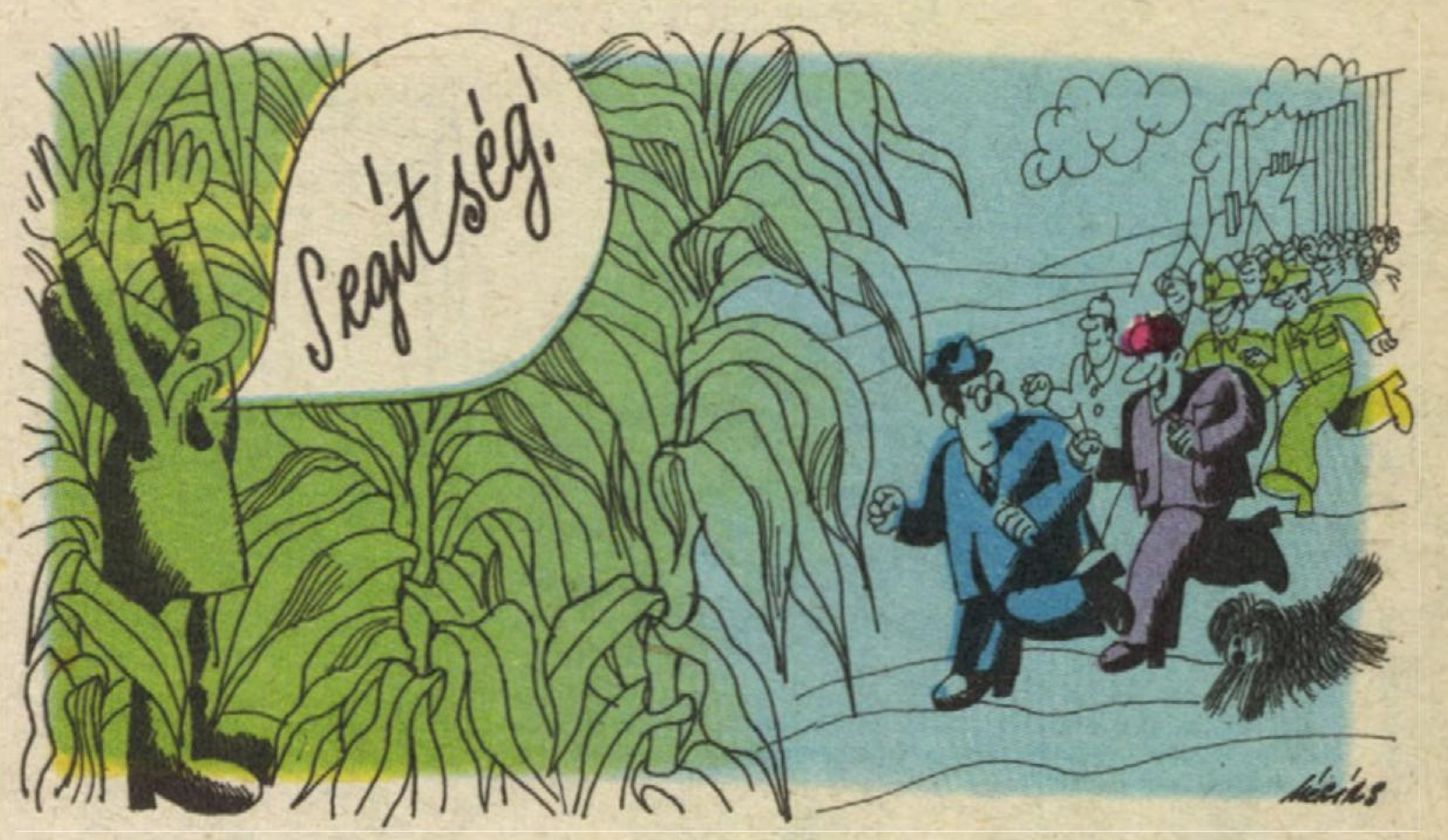
– Hová is tettem a maga kérvényét? . . .

ELEVEN FÉRJ

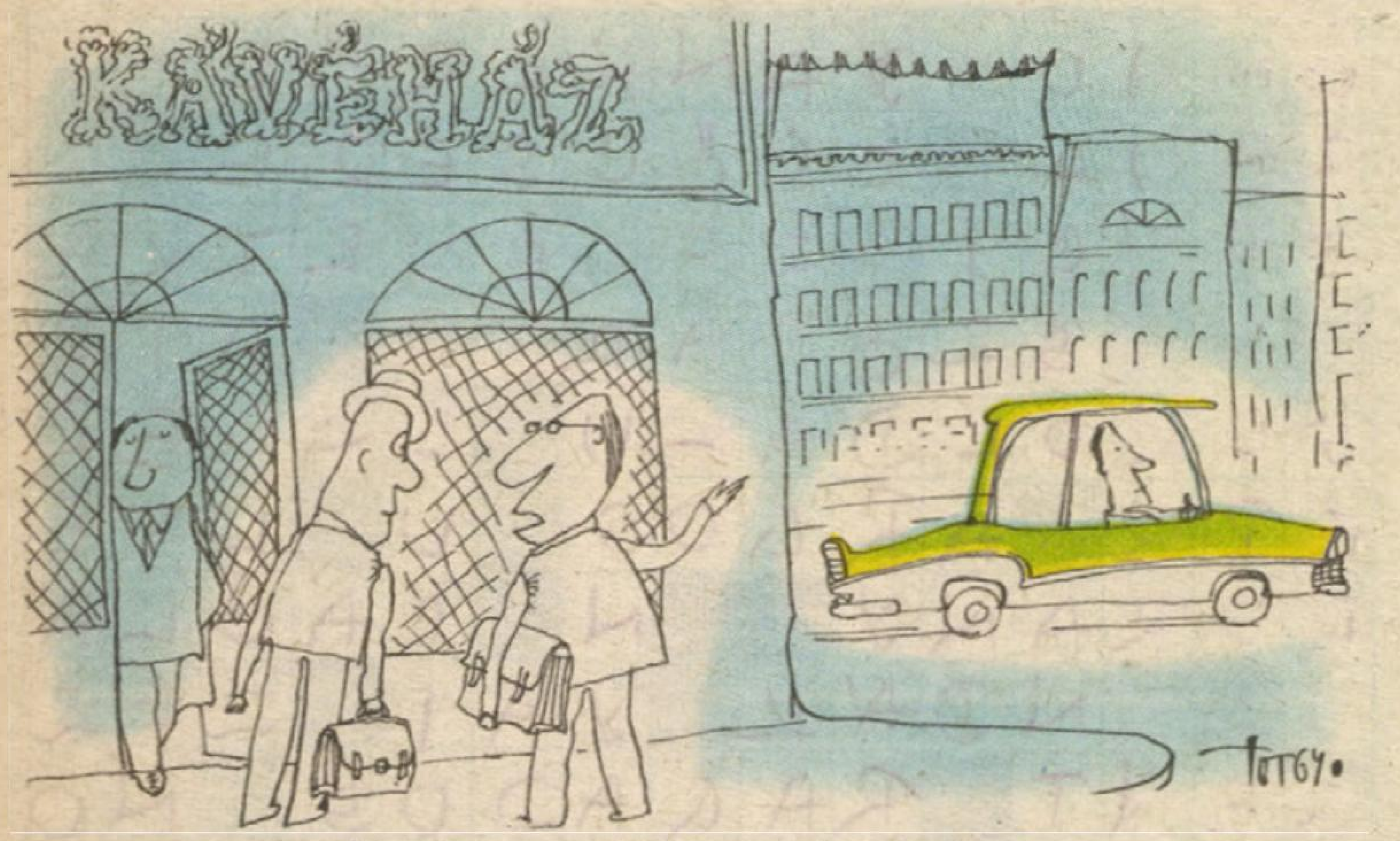
– Mondd, fiam, miért nem tudsz egy tévéműsort nyugodtan végignézni? . . .

ŐSZI KIÁLTÁS

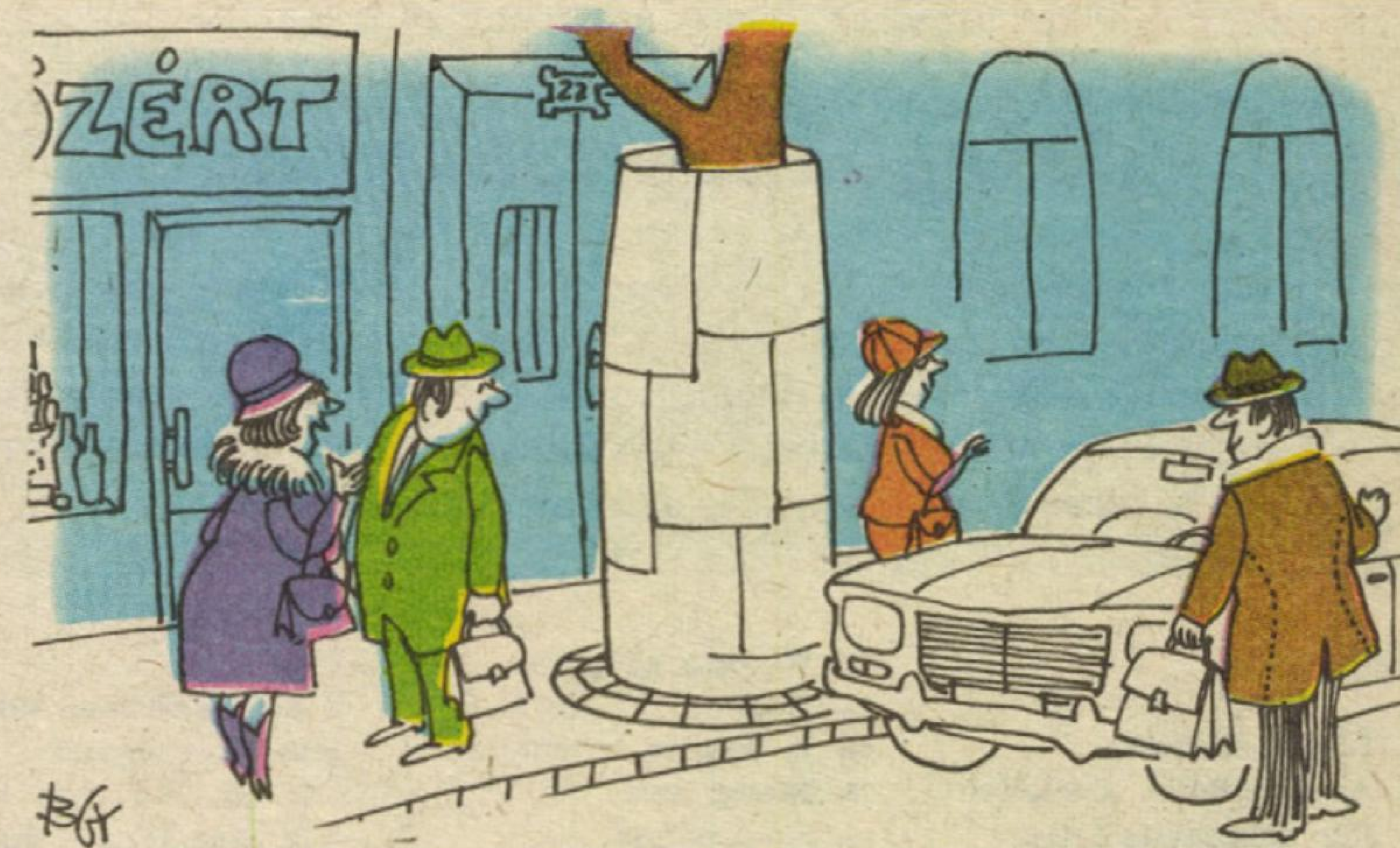
– Semmi baj! Úgy látszik, kell egy kis segítség a kukoricatöréshez!

IRODALMI PLETYKA

– Aprópénzre váltotta a tehetségét . . .

NAGYSZERŰ EMBER

– A munkától megnemesedett, a lottón pedig meggazdagodott . . .

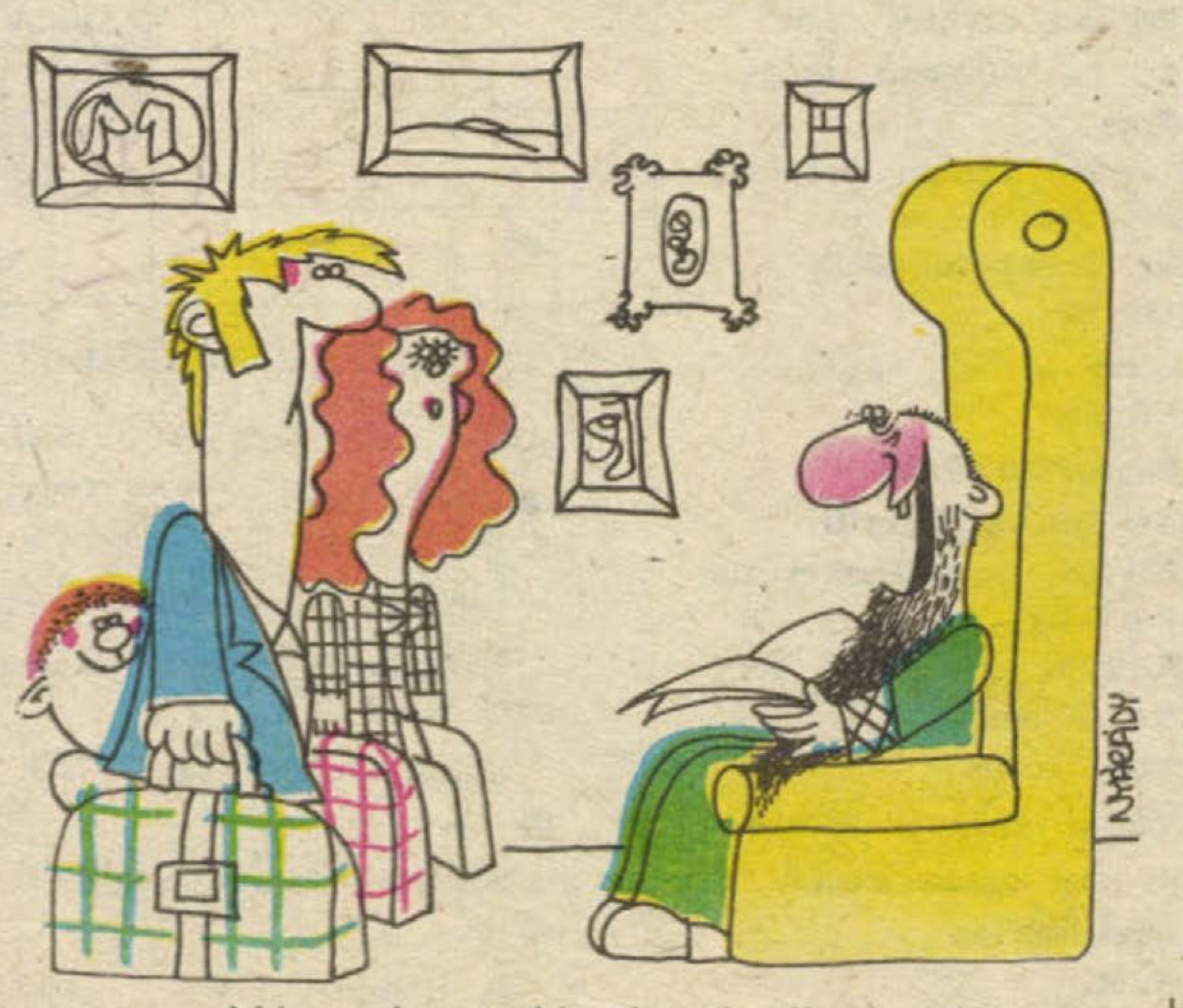
Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László
Főszerkesztő-helyettes: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat
Felelős kiadó: Csollány Ferenc
Szerkesztőség:
Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14.
Postacím: 1977 Budapest
Telefon: 335-718
Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3.
Postacím: 1959 Bp. Tel.: 343-100, 142-220

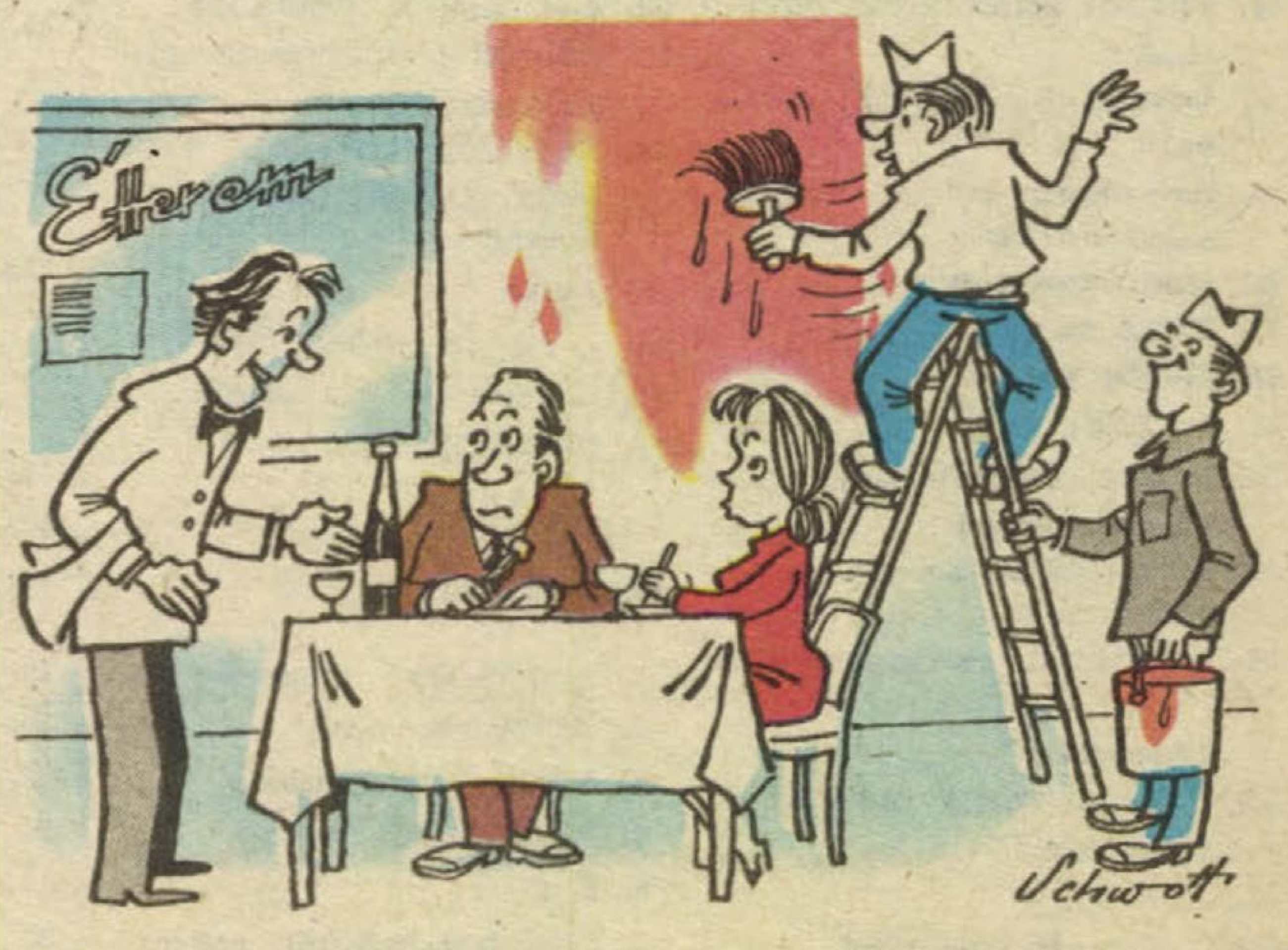
Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető a helyi (Budapesten a kerületi) kézbesítő postahivatalokban és a kézbesítőknél. Előfizetési díj 1 hónapra 7,50 Ft, 1/4 évre: 22,50 Ft.
Készült a Zrínyi Nyomdában rotációs ofszetnyomással
75.2306/2-45 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78.
Felelős vezető: Bolgár Imre vezérigazgató
INDEX: 25 504

DICSEKVÉS

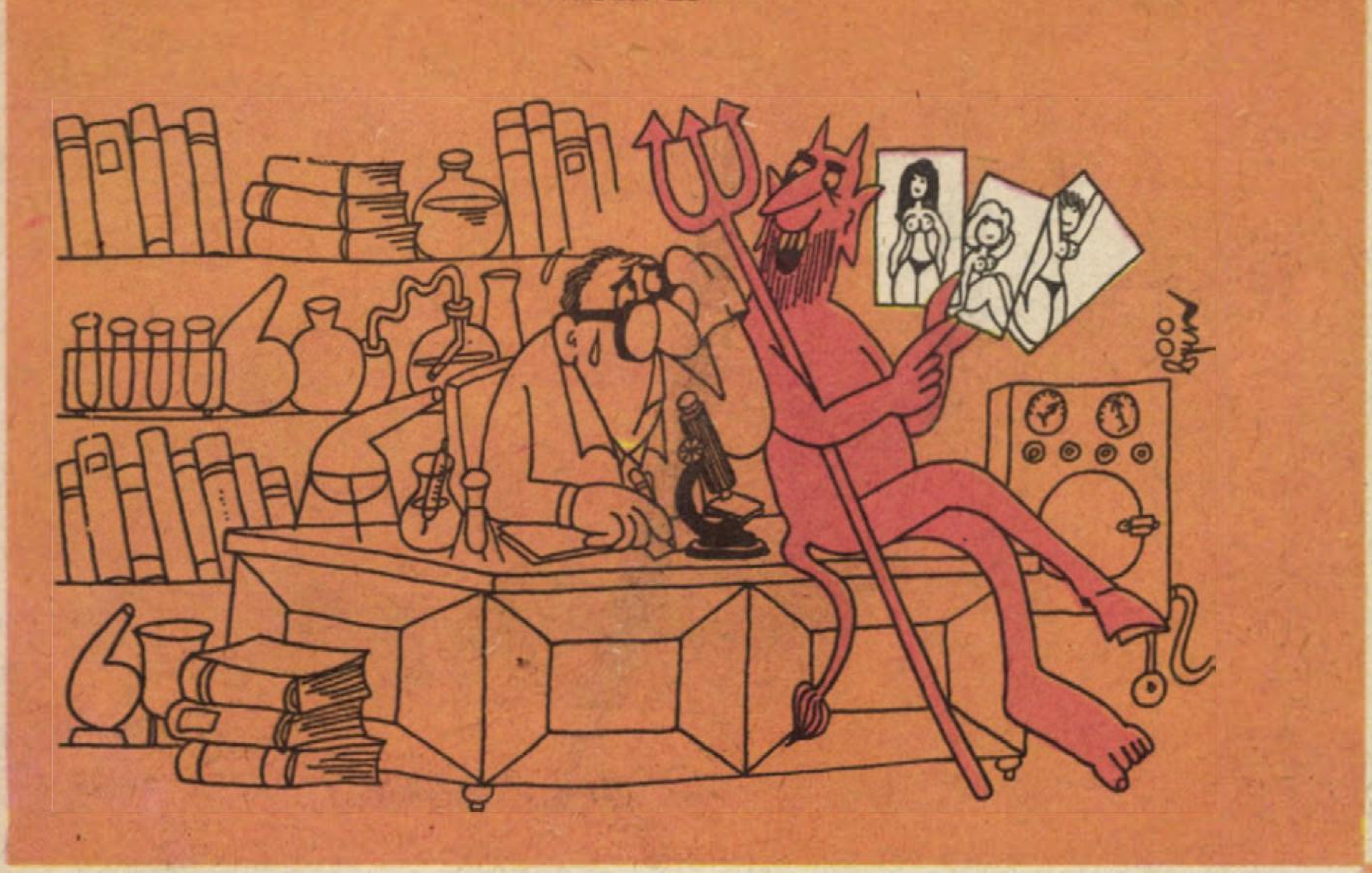
– Már a harmadik eltartót éltem túl!

CSAK SEMMI IZGALOM

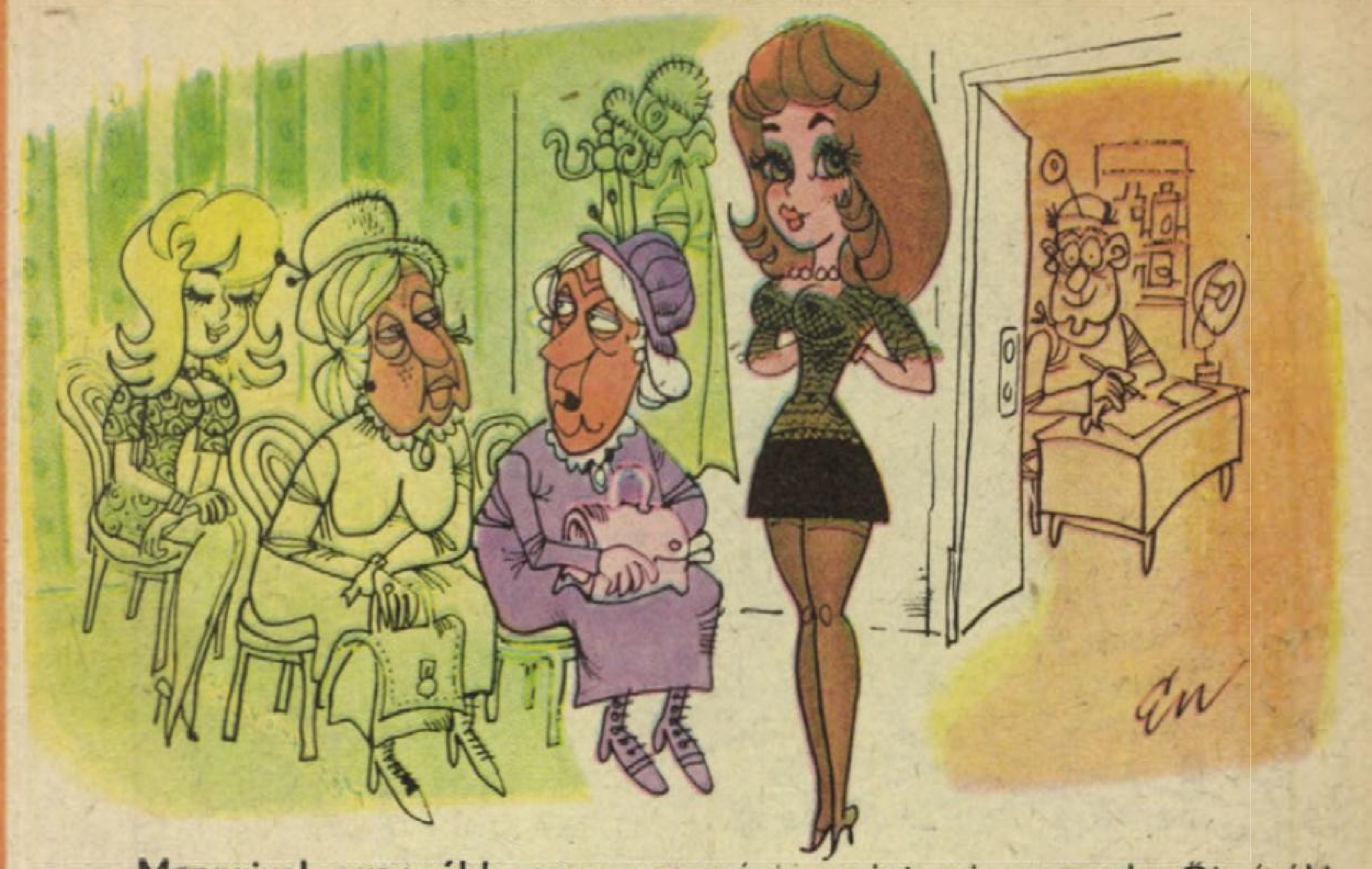

– Bocsánat, ne zavartassa magát a kedves vendég, de kaptunk egy kis szabad festőkapacitást . . .

KÍSÉRTÉS

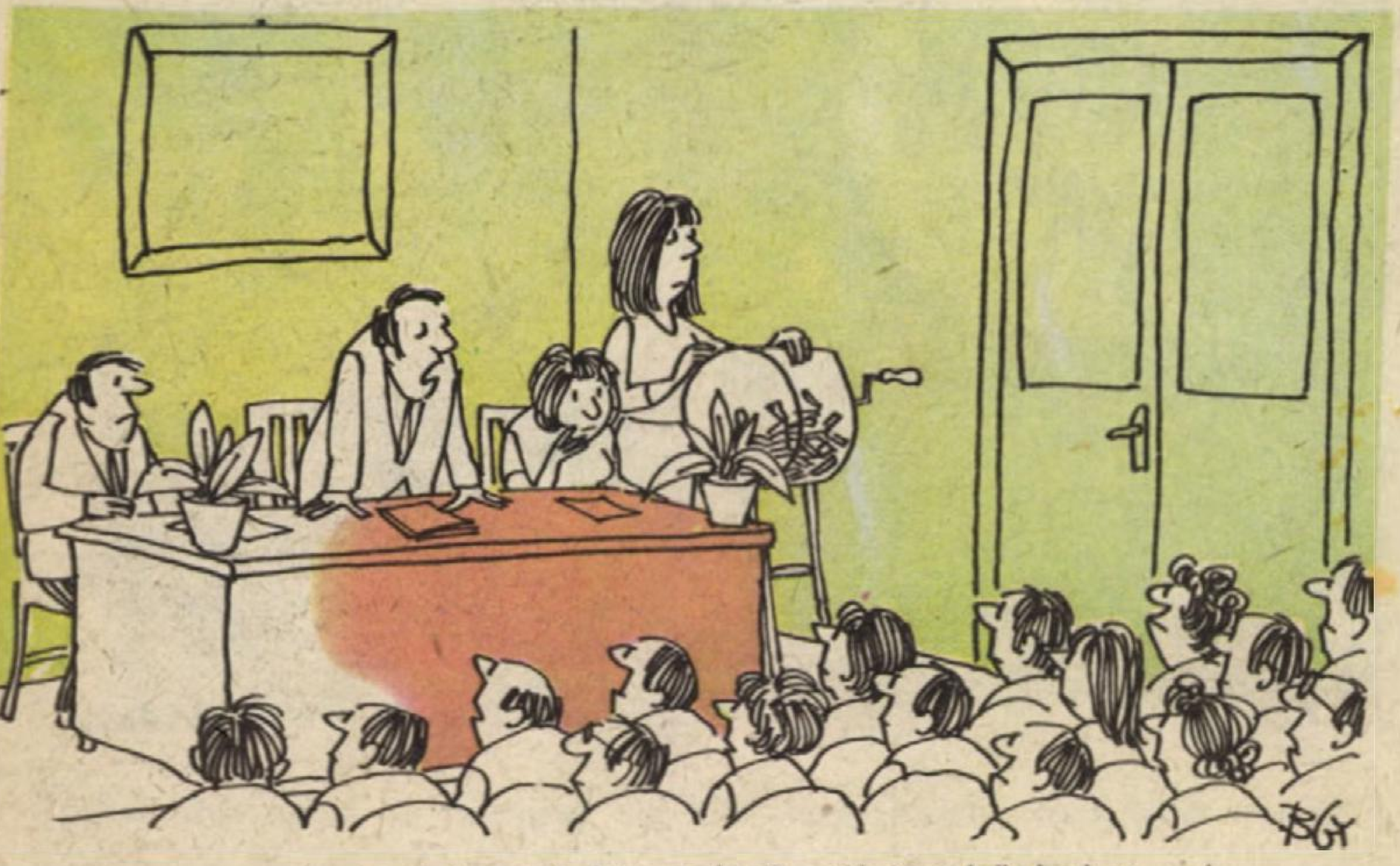

GENERÁCIÓS BÜNTETÉS

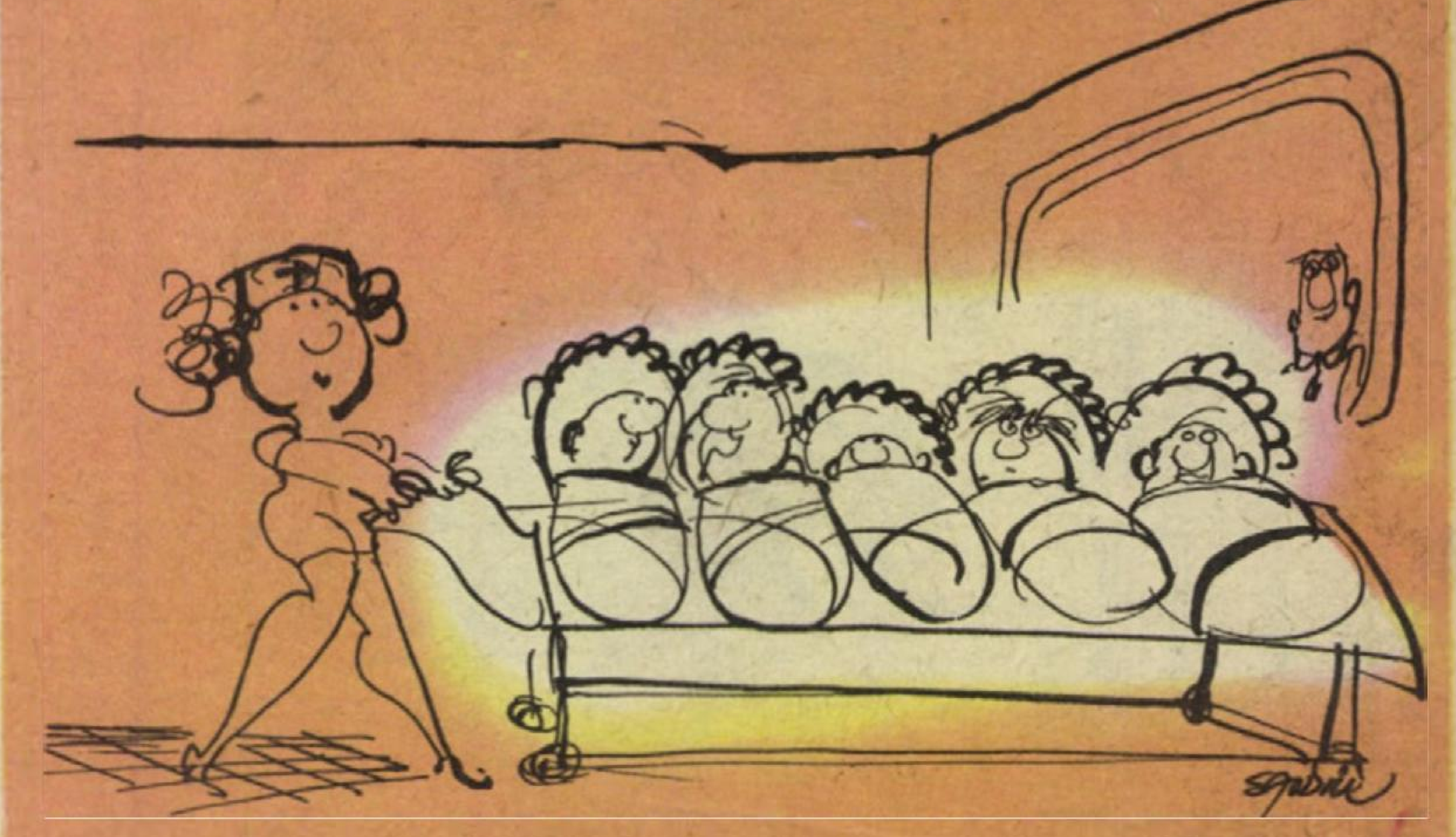
– Mennyivel gyengébb ez a generáció, mint mi vagyunk. Őt órákig vizsgálta az orvos, velem öt perc alatt végez.

KISIPARI SZÖVETKEZET

– ... ezért most kisorsolunk néhány bűnbakot ...!

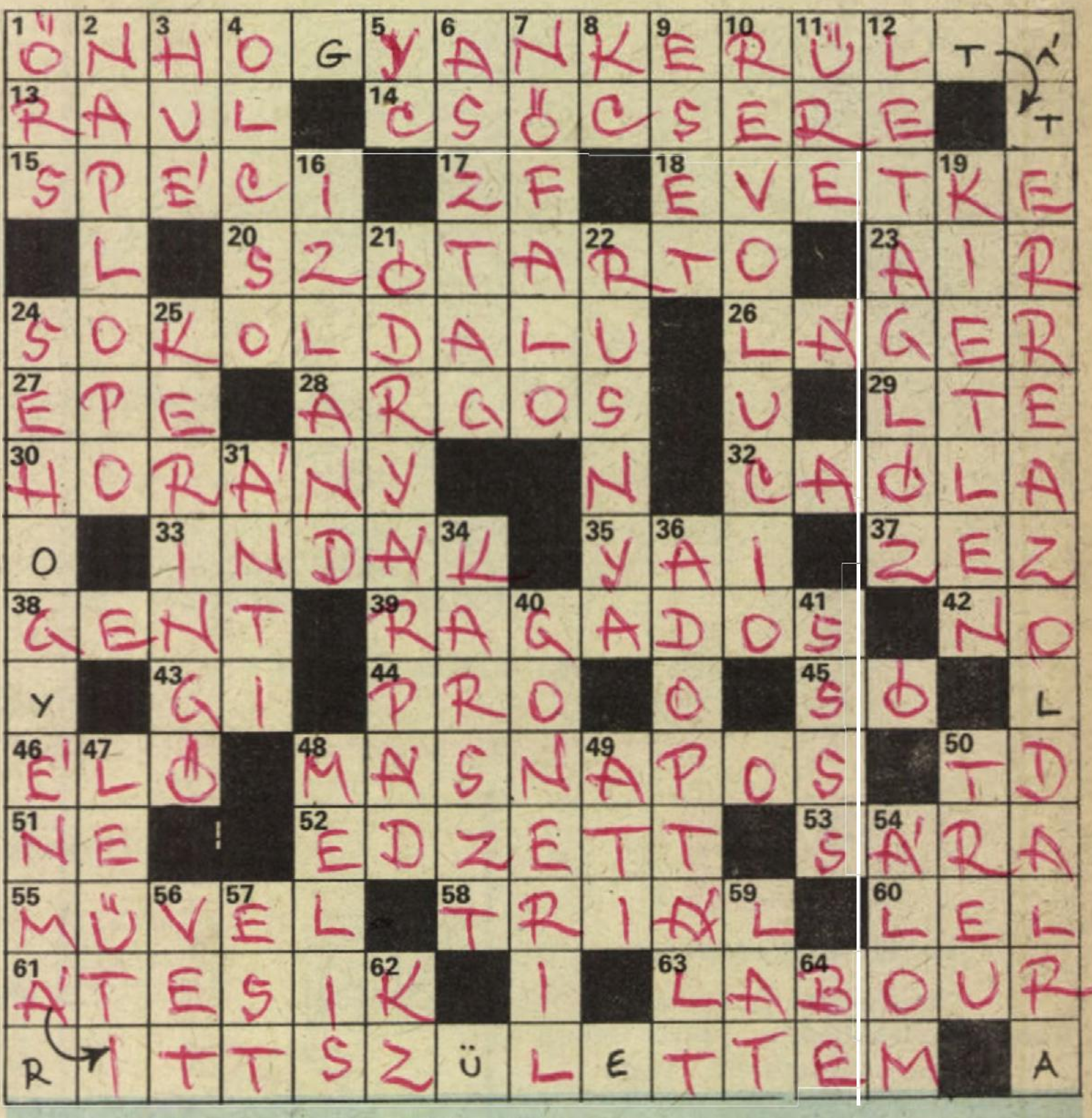
SZÜLÉSZETEN

– Most látom meg először a papámat. Vajon műanyagiparos, vagy egyetemi tanár?

Az egyetlen lehetőség

Autó-folyam hömpölyög az úton. A járdán két gyalogos beszélget. — Vízszintes 1 — kérdi az egyik. Függőleges 24 — feli a másik. Megfejtésül ezt a két sort kell beküldeni kizárólag levelezőlapon legkésőbb november 10-ig erre a címre: Ludas Matyi 1977 Budapest. A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

VÍZSZINTES

13. Idegen férfinév
14. Az elromlott tévékészülép megjavításának gyakori módja
15. Speciális — ahogy azt újabban „magyarul" mondják
17. Z. F.
18. Kis mókus
20. Építeni lehet arra, amit mond
23. Levegő — idegen szóval
24. Az olyan ember, aki sokmindenhez ért
26. Hadifogolytábor
27. Belső szerv
28. Görög város
29. L. T. E.
30. Sziget a Dunában, Pesthez közel
32. Kozmetikai szerek márkaneve
33. Növények kapaszkodó hajtásai
35. Bol ... (nagy matematikusunk)
37. Z. E. Z.
38. Város Belgiumban
39. A rossz példára mondják
42. Buzdító szócska
43. G. I.
44. A kontra ellentéte
45. Ételbe kell
46. Nem halott
48. Előző nap túlsokat ivott
50. T. D.
51. Tiltószó
52. Az az ember, aki sokat sportolt
53. Női név a bibliából
55. Földet termesztésre alkalmassá tesz
58. Egy kereskedelmi vállalat (játék, hangszer) fantázianeve
60. Talál
61. ... a ló túlsó oldalára
63. ...-Party (az angol munkáspárt)

FÜGGŐLEGES

1. Rendőrségi alegység
2. Mihaszna alak
3. Város Vietnamban
4. Nem kerül sokba
5. I. C.
6. Gabonakévékből rakott halom
7. Don Juanra illő jelző
8. K. C.
9. Megtörtént dolog
10. Forradalom
11. A szüretben van (?)
12. Brutálisan megsemmisít
16. Köztársaság az Atlanti-óceán egyik szigetén
19. Sivár vidék jelzője
21. A magyar színjátszás nagy alakja (1876—1937)
22. Visszataszítóan csúnya
25. Hajdan divatos tánc
31. Az ... világban (hajdan)
34. Kopár, vízben szegény hegység
36. Az örökbefogadott gyerek
40. Lear király egyik leánya
41. Egyforma betűk
47. Az öklével leteríti
48. Kiváló operaénekesünk (György)
49. A. T. I.
50. Hű — németül
54. Nem valóság
56. Magot szór a földbe
57. A nap egyik szaka
59. Régi mérleg
62. K. Z.
64. Igekötő

ÖREG TENGERÉSZ SÓHAJA

című keresztrejtvényünk megfejtése:

„Már csak akkor vagyok boldog, ha nem kötünk ki sehol."

100—100 forintot nyertek:

Kőhalmi György 7150 Bonyhád, Perczel kert 9/c.

Oláh Károlyné 6723 Szeged, Erdő u. 12.

Simon Gábor 1033 Bp., Gárdos M. u. 8.

A díjakat postán küldjük el.

```
márcsakakkorvag
opál sll  rugby
nr e zuiderto o
titogobbi  t ék
eleped alapkö b
vitamin i aar o
is tk  as riedl
degradál ma  ud
ellapátol f pro
osa ode hofburg
 eszcájg king
hj esztelen wje
ae n  ibi  saul
n éget énekesnö
emkötünkkisehol
```